

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№10 (133)
ЖОВТЕНЬ
2015 РОКУ**

«ДЯКУЄМО ФІНСЬКИМ ЦЕРКВАМ ЗА МОЛИТОВНУ ТА МАТЕРІАЛЬНУ ДОПОМОГУ УКРАЇНІ»

На запрошення фінських п'ятидесятницьких церков 1-4 жовтня Фінляндію відвідали старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко та завідувач відділу зовнішніх та міжнародних зв'язків Юрій Кулакевич. Вони взяли участь у щорічній пасторській конференції «Плоди лідерства», що проходила в Тампере — місті-побратимі Києва.

Вітаючи делегатів конференції, Михайло Паночко подякував фінським церквам за молитовну та матеріальну допомогу Україні у час війни. Він також поділився новинами про служіння церков та життя українського народу в нинішній ситуації.

Фотографії та цифри, які навіть старший єпископ, сприяли кращому розумінню поточної ситуації, викликали неабиякий інтерес та обговорення протягом всієї конференції. Його заклик до учасників конференції був про єдність та спільний голос християн перед сучасними викликами та загрозами.

«Ми провели ряд робочих зустрічей з нашими друзями та партнерами, скажімо, з головою ПЕФ Арто Хамалайненом та представниками Координаційного комітету служіння в СНД. Одною з ініціатив, що була обговорена та отримала схвальну оцінку з обох сторін, була навчальна програма КАЙРОС, яка має на меті підняти рівень місіонерської праці місцевих церков», — розповів Юрій Кулакевич.

За його словами, важливо також підкреслити «посилення братерських стосунків між фінськими та українськими церквами в цілому та задеклароване бажання більше співпрацювати у визначених важливих сферах служіння».

chve.org.ua.

«ЛИШЕ В ПЕРШІЙ ДЕНЬ АКЦІЇ МИ РОЗДАЛИ ВІСІМ ТИСЯЧ ЄВАНГЕЛІЙ»

Протягом трьох днів — 14-16 жовтня 2015 р. — у чотирьох містах Луганської області: Северодонецьку, Рубіжному, Кремінній та Лисичанську проходить масштабна євангелізаційна акція. Перша за час воєнних дій на Сході. Організатор цієї акції, яка проходить під назвою «Книга, котра змінює життя», — Міжнародна християнська місія «Гедеон».

Як розповів дякон церкви ХВС у м. Северодонецьку Олександр Руденко, в євангелізацію активно включилися п'ять євангельських церков міста. Тільки за перший день акції лише в Северодо-

нецьку роздали вісім тисяч Євангелій. А ще — близько трьох тисяч запрошень на вечірню молитву за мир в Україні і спасіння душі кожної людини. Сотні мешканців міста відізналися на заклик і прийшли на служіння до молитовних будинків.

«Учора я проїхався містом і те, що побачив, нагадувало великий християнський флешмоб. У різних куточках міста стоять молитовні намети, брати і сестри проповідують, роздаючи Гедеонівські Євангелія. — розповів Олександр Руденко. — На другий день ми роздали близько 15 тисяч примірників, і вже два рази приїздила машина за додатковими тиражами».

Окрім вуличних, християни провели євангелізацію в різних установах та за-

кладах, зокрема, відвідали лікарні, виші, військові частини. Гаслом акції обрали вірші із 26-го розділу Книги Левит: «Якщо ви будете ходити згідно з постановами Моїми, а заповіді Моїх будете додержувати й виконувати їх... дам мир на землю вашу...»

За словами служителів, сьогодні люди зовсім інакше реагують на Слово Боже, ніж у мирний час. Колись під час євангелізації більшість людей байдуже проходили повз християнські намети. Сьогодні ж вони зупиняються, діляться своїми потребами і моляться разом з віруючими, а ще радо беруть християнську літературу.

chve.org.ua.

ВИРІШАЛЬНА ПОРАЗКА ЦАРЯ ДАВИДА

Він піднявся на царський трон з сільської глушини Вифлєса. Життя в усамітненні на пасовищах давало сину Ессея багато переваг. Мабуть, найважливішими з них можна вважати можливість усамітнитися в поклонінні Богові під час випасання овець і сприятливі умови для формування стійкого бійцівського характеру.

Багато годин юний Давид проводив в усамітненні далеко від дому. На пасовищах йому часто доводилося приймати відповідальні рішення, щоб захистити отару. Пізніше, заспокоюючи розгубленого царя Саула в період підготовки до вирішальної для всієї історії Ізраїлю битви, юний пастух згадає про всієї перемоги над дикими тваринами.

Зустріч з левом чи ведмедем вимагає чималої мужності. Особливо коли хижак настільки голодний, що наслідуються наблизитися до отари домашніх тварин. Пастух виходить назустріч голодному звіру. На що й на кого міг надіятися чабан часів царя Давида? Ні братів, ні друзів поруч з ним на далеких гірських пасовищах не було. Біблія жодним словом не згадує і про собак пастуха, які були би помічниками пастухів тієї пори. Отож юний пастух сам-на-сам з реальною небезпечкою, яка загрожувала не лише отарі. Його власне життя — під не меншою загрозою...

Та наш пастух добре знає Бога. Окрім того, він надзвичайно спритний і відважний. В його ставленні до батькового доручення домінує відповідальність. Йому життєво важливо врятувати кожну вівцю, яку скопив хижак. Навіть якщо її доведеться вирвати з пащі голодного дикого звіра! Так формується безкомпромісна, безприкладна відвага і войовничість. Ці риси чоловічого характеру високо цінуються в усі часи.

Проте в батьківському домі Давида явно недооцінюють. Юнака забувають покликати, коли пророк і суддя Самуїл приходить в його сім'ю, щоб помазати оливою майбутнього царя Ізраїлю. Навіть сам пророк прислухається до Божого голосу крок за кроком, перш, ніж розпізнати в блявому юнакові Його помазанця.

Чому ми ніби за інерцією говоримо тільки про найвищу Божу оцінку Давида і випускаємо з уваги факт нехтування ним в рідній сім'ї? Ми також нічого не знаємо про матір славного царя і псаломспівця. Теологічно освічений читач може тут цілком резонно заперечити, мовляв, Бог відкриває у Своему Слові все найважливіше про людей. Отже, відносини Давида з матір'ю не стали істотним фактором формування його характеру.

Таке зауваження можна вважати бездоганним з богословської точки зору, однак, забігаючи наперед, зазначу, що ця неясність з часом призведе до безладних зв'язків і багатожестства вже не тільки помазаного, а й визнаного всім Ізраїлем царя. Окрім того, ми не бачимо в житті Давида чоловіка, який би був гідним його благочестивого юнацького наслідування.

Так, у Давида були глибокі особисті відносини з Господом. Однак мова не про те, що в нього було. Мова про те, чого цей великий Божий чоловік — псаломспівець, пророк і цар — був позбавлений з юних років. Особисті стосунки з Богом — безсумнівно, важливий фактор розвитку благочестивого характеру людини. Але відносини з іншими людьми, які також щиро прагнуть до Бога і поклоняються Йому, формують нас як частину спільноти поклонників, названої в Біблії Божим народом. Давид і формувався як особистість і царював у ті часи, коли Ізраїль був далекий від такої реальності.

Попри те, що він був царем і пророком, у своїх відносинах з Богом Давид залишався настільки самотнім, що навіть його перша дружина, дочка царя Саула Мелхола, дозволила собі насміятися над викликом, який її чоловік кинув віковому відступництву євреїв у своїй нестримній радості перед Богом в час перенесення ковчега заповіді.

У цьому значенні ми допускаємо помилкове змішування усамітнення з Богом героїв Старого Заповіту і їх власної самотності. Багато патріархів, пророків, священників і царів були настільки самотніми у своїх відносинах з Богом, що не утверджували Його трону навіть у власних сім'ях.

Ігнорування в батьківському домі і самотність поклоніння протягом всього життя значно вплинули на характер царя. Він був тим, кого можна назвати беззахисним захисником. Після вимушеної втечі від озлобленого царственного тестя Давид стає лідером ображених. Першими його лідерство визнають знедолені і незадоволені ізраїльтяни. За станом своєї душі в ті роки Давид був чоловіком, навколо якого збиралися такі самі люди, яким був він сам.

Незадоволення і засмучення Давида цілком зрозумілі, якщо подивитися на цей стан душі помазанця з чисто людської точки зору. Після несприйняття з боку старших братів у домі батька молодий чоловік стикається з неприхованою ворожістю коронованого тестя. І справа тут, на жаль, не в різниці походження. До Соломона в Ізраїлі взагалі не було спадкових царевичів. Обидва перші царі походили далеко не зі священницьких і знатних родів. Саул — представник найменшого із племен Ізраїлю — племені Веніамина. А Давид походив з коліна Юдиного. Саул побоюється конкуренції з боку безумовно відважного зятя. Він знає, що пророк Самуїл помазав Давида на царство за вказівкою Бога. Але знання божественного провидіння не захищає і не спасає діючого першого монарха Ізраїлю від заздрості і гострого бажання зберегти за своїм домом спадкову владу.

Потрапивши в царську сім'ю, Давид опиняється під зростаючим натиском заздрості тестя-царя. Духовно цю проблему можна пояснити впливом на Саула злого духа. Ми цілком задоволилися б таким поясненням, якби діючий цар не зазнав до зустрічі з юним героєм своєї вирішальної поразки на рівні характеру в битві з амаликитянами. Саул провалив екзамени на послух, коли вирішив зберегти життя царя Агага і залишив «для жертвоприношення Богові» найкращу худобу ворога. Після поразки филистимлян, в якій вирішальну роль відіграла перемога юного пастуха над воїном-велетнем, популярність нового воєнного лідера стрімко зростає.

Неабияка мужність Давида стає прикладом для всього Ізраїлю. І знову діючий цар програє битву у своєму характері. Саул не в змозі справитися з уразливим самолюбством монарха. А у відвазі Давида нетямні від радості євреї не бачать її найсуттєвішої складової. Ми знаємо, що Давид виступив проти Голіафа з повною впевненістю в могутності Бога. У тій вирішальній доленосній битві він зовсім не покладався на свої сили. Тому й переміг.

На промахах і слабкостях Саула варто зупинитися дещо детальніше, щоб зрозуміти роль найпершого царя Ізраїлю в тиску на нього нечистого духа. Саул гостинно відчинив йому двері своїм свавіллям і страхом перед думкою народу. Перший цар Ізраїлю хотів у всьому і завжди залишатися першим. Він і не думав розбиратися з неповноцінністю представника молодшого роду. Навіть у зеніті своєї царської кар'єри він поводиться як молодший родич, якому не вистачає уваги.

СТ. 4

Ворожіння на БІБЛІЇ: ЧИ ДОПУСТИМО ЦЕ?

Деякі християни іноді практикують звертання до Господа через розгортання Біблії. Місце Писання, на яке ткнути пальцем, сприймається як відповідь від Бога. Чи можна використовувати Біблію таким чином?

На самому початку християнської дорожки Господь може промовити таким чином до віруючого, який в неможливість своїй шукає відповіді. Це може бути милістю Божою для того, хто увірував, але не допустиме як звичайна практика для християнина.

Мені доводилося чути не одну історію, коли новонавернені намагалися одержати відповідь від Бога. Я їм сам так робив. Уперше — за тиждень до того, як відкрити своє серце для Господа, а другий раз — через місяць після цього.

Перший із цих випадків досить курйозний. Пам'ятаю, тоді я сидів на дивані і слухав музику. На мені були навушники, а поруч лежала Біблія (тоді я вже шукав Бога). У серце прийшло бажання дізнатися, що думає про мене Бог. Я заплющив очі, навздогад розгорнув Писання (у російському перекладі), і ткнув пальцем. Там було написано: «Слова наушника — як лакомства, і они входять во внутренность чрева» (Прип. 26:22). Я тут же скинув з себе навушники. Я був просто шокований! Звідки Бог знає про навушники? Невже в Біблії написано про все? Невже Бог все знає? Він бачить наперед?

Тепер це виглядає смішно і нерозумно, але тоді це справило на мене велике враження. Лише пізніше я дізнався, що в цьому вірші Писання йдеться не про електронний пристрій для прослуховуван-

ня аудіозаписів і що давньоруське слово «наушник» — це «плітка», «обмовник».

Словом, я інтерпретував Писання некоректно. І в цьому істотна різниця між «тиканням пальцем» і уважним вивченням Біблії. Але декотрі вважають, що так запитувати Бога допустимо, адже в Біблії наводяться приклади, коли Бог використовує волю випадку, щоб об'явити Свою волю.

Зокрема, відома практика кидання жеребків, про яку в Біблії говориться чимало: Аарон вибирав за жеребком козла для Господа і для відпущення (З М. 16:18); Ісус Навин за жеребком ділив наділи землі (Єс. 18); жеребок кидали, ділячи одежу Христа (Мт. 27:35).

Апостоли вибирали дванадцятого апостола замість Юди Іскаріота (Дії 1:26). А в Приповістях читаємо: «За пазуху жеребів складається, та весь його вирок — від Господа» (Прип. 16:33). Еклезіяст пише про волю випадку: «... біг не у скорих, і бій не в хоробрих, а хліб не в премудрих, і не в розумних багатство, ні ласка — у знавців, а від часу й нагоди (випадку) залежні вони!» (Екл. 9:11).

На перший погляд, може здаватися, що через волю випадку Бог бажає показувати нам Свою волю. Буває й так. Але це не Його метод для того, щоб скеровувати нас.

Денис Подорожний.

СТ. 4

НЕБЕЗПЕЧНА ВІДДАЛЬ

Віктор Вознюк
Завідувач відділу освіти ЦХВЕУ.

Чи доводилося вам коли-небудь їздити неправильно дорогою? Чи бувало так, що ви проїхали багато кілометрів, перш ніж виявили, що рухаєтеся не в тому напрямку? Звичайно, це прикро. Це втрачений час і матеріальні ресурси. Але це не настільки вже й страшно, бо можна повернутися на правильну дорогу.

Але у виборі життєвої дороги треба бути більш пильним. Тому що часто що помилку виправити не так вже й просто. Правильно обрати шлях дуже важливо.

Святе Письмо розповідає про один випадок з життя апостола Петра: «А схопивши Його (Ісуса), повели й привели у дім первосвященника. Петро ж здалека йшов слідком» (Лк. 22:54). Тут йдеться про останню хресну дорогу Ісуса Христа. І Петро йшов слідом на Ним.

Люди, які вибрали Ісуса Христа своїм Спасителем і йдуть за Ним, зробили правильний вибір. Переконали, що мільйони людей можуть засвідчити про те, як змінилося їхнє життя після того, як вони пішли за Ісусом Христом. Проте процитований біблійний текст звертає увагу на один цікавий момент, який може бути в слідуванні за Ісусом Христом: Петро йшов услід за Христом, але проблема полягала в тому, що він йшов здалека. Цебто відстань між Петром та Ісусом була великою.

Переконали, що наше суспільство більш християнське, ніж атеїстичне. Взагалі, сьогодні нечасто зустрінеш людину, яка відверто заявляє, що Бога немає.

Більшість людей у нашому суспільстві кажуть про те, що знають Господа Ісуса Христа і позиціонують себе християнами. Зрештою, Україна – християнська країна. Та є одне «але», і полягає воно в тому, яка відстань між мною і Тим, за Ким я йду.

Є фактори, які сприяють збільшенню цієї відстані. Їх багато, тому окреслю хоча б головні.

Передусім диявол зацікавлений у тому, щоб наша віддаль від Бога була якомога більшою. І, як не дивно, він не каже нам прямо про те, що не потрібно вірити. Він каже: «Можеш ходити до церкви, можеш навіть читати Євангеліє, але не будь надто ревним. Просто вір – і цього досить! Не треба фанатизму, будь, як і всі».

Лукавий зацікавлений у тому, щоб від нашого суспільства забрати Слово Боже. Мені приємно усвідомлювати, що саме на теренах України 450 років тому було віддруковане Пересопницьке Євангеліє як засвідчення того, що Бог бажає, аби ми досліджували Слово Боже. Але, на жаль, лукавий відсторонив людей від Слова, переконавши їх, що потрібно досліджувати його через посередників, через якісь коментарі, якісь книги.

Писання – це інструкція для нашого життя. Банально, але нерідко так стається, що багато інструментів ми псуємо

тому, що не прочитали інструкції, перш ніж почали їх експлуатувати. Одного разу Бог послав Свого пророка сказати слово. Він мав чітку вказівку, як це потрібно зробити. Важливою умовою було те, що цей чоловік повинен був повертатися іншою дорогою і ні до кого не заходити в гості. Але цей пророк, все ж, порушив Боже повеління, і зі сторінок Святого Писання ми дізнаємося, що непослух був трагічним для цієї людини. Вона порушила інструкцію.

Є й інші механізми чи, точніше, важелі, на які натискає лукавий для того, щоб відірвати людину від Христа, щоб відстань між нею та Богом була якомога більшою. До цих важелів належить нехтування церквою. Мова не про якусь конфесію, а про живе людське спілкування з Богом і один з одним. Як прикро Богові, коли людина не турбується, щоб бути в хорошому оточенні. Святе Писання каже, що погане

товариство псує добрі звичаї. Бог і церква – те хороше товариство, яке позитивно впливає на людину.

Є безліч причин, через які люди нехтують спілкуванням з церквою. Одні кажуть, що їх у церкві ображають та не розуміють, інші стверджують, що на них дивляться не так, як би вони хотіли. Але насправді до церкви ми приходимо для того, щоб спілкуватися не лише з людьми, а й із Богом. І важливо усвідомлювати, що Бог розуміє і приймає нас такими, якими ми є.

Є ще одна причина, яка віддаляє нас від Господа, – це турботи життєві. Кожен вік, як каже Біблія, приготував для людини свої турботи. І це нав'язує нам певний стандарт, дотримуючись якого, ми виглядаємо на фоні інших людей позитивно. Та щоб відповідати цьому стандарту, потрібно докладати безліч зусиль, часто ігноруючи душевні та духовні потреби.

На початку ХХ століття таким стандартом було мати землю та коней. Тоді ти гарно вписувався в суспільство і був шанований у ньому. І ось одна сім'я захотіла відповідати цьому стандарту. Батьки важко працювали, рідко ходили до церкви, майже не читали Слова Божого. Тобто відстань між ними і Богом ставала все більшою. Але компенсацією стало здійснене бажання – одного довгожданого дня тато привів додому коня.

Це був чи не єдиний на той час засіб пересування. Діти мріяли, що ось одного разу сядуть на підводу і будуть їхати на базар. Усі вважали, що коли це станеться, вони будуть найщасливішими людьми на

землі. І ось у той щасливий день, коли вони вперше їхали на базар на підводі й співали, за кілька кілометрів до закінчення їхнього шляху їх обігнала інша підвода, запряжена трійкою коней. Жінка штовхнула чоловіка в бік і промовила: «Бач, як люди поїхали. А ми поки своєю шапою доїдемо, то вже й весь базар розійдеться».

Ось таке воно, щастя. Нам здається, що коли ми досягнемо чогось у цьому житті, то станемо найщасливішими людьми на землі. Але, як хтось правильно зауважив, дорослих від дітей відрізняють лише ціни на іграшки.

Напевне, що ви не раз стикалися з тим, що дитина через кілька годин після того, як отримала подарунок, втрачає будь-який інтерес до нього. Так само й у дорослих людей. Нас лише короткий час може втішати нова річ. Та невдовзі ми починаємо шукати інший об'єкт бажань. Саме це й змушує нас постійно занурюватися в життєві турботи. І ці турботи нескінченні. Лукавий знає: якщо людина поринає в цю трясовину, то важко з неї вибратися. І це віддаляє людину від Ісуса Христа.

Через досить короткий час через те, що Петро йшов здалека, він опинився в колі зовсім чужих йому людей. І там він, дорослий чоловік, побоюючись слів якоїсь жінки-служниці, клянеться, що не знає Ісуса Христа.

Ми так само наражаємося на небезпеку опинитися біля чужого вогню, біля чужих ідей, чужих стратегій та напрямків, які далеко від Божого, від євангельського, а часто й від людського.

Тому, йдучи земною дорогою, треба не лише правильно обирати свої земні напрямки, але й пильнувати про правильний духовний напрямок, мета якого – вічність із Богом.

КОРУПЦІЯ І ЦЕРКВА

Корупція і церква – на перший погляд, поняття несумісні. Бо ж в основі корупції лежить жадоба вигоди, збагачення, корисливість, а де корисливість – там несправедливість, всяка неправда, шахрайство, приховане й неприховане грабіжництво.

Якщо взяти до уваги саме значення слова «корупція», що походить із латинського «псувати», то вона – зіпсує розуміння справедливості морально зіпсованих людей. Корупціонер вважає, що гроші він бере справедливо – за роботу, за послугу, а вже що то за робота й послуга і хто за неї платить – багач, бідняк, удова чи сирота – це вже деталі, які йому не цікаві.

А церква – то підвалина правди, в ідеалі це збір безкорисливих дітей Божих, здатних пожертвувати собою для інших ради свого Спасителя Ісуса Христа. Саме так. Апостол Павло навіть не допускає, щоб християнин мав щось спільне з корисливою людиною. «... Не єднатися з тим, хто зветься братом, та є... корислюбцем... із такими навіть не їсти!» (1 Кор. 5:11), – каже він.

Більше того, він попереджає, що «користолюбці... Царства Божого не впадувають» (1 Кор. 6:10). Тож церква має бути абсолютно вільною від корисливих стосунків, від визискування один одного, від корупції. Це слово мало б у ній навіть не згадуватися. Якщо вже й говорить про корупцію в контексті церкви, то тільки церкви, яка балансує на межі відступництва, стає тепленькою стосовно свого Спасителя і задивляється у світ із його пожадливістю.

Що ж до світу, то він хитрий і безсовісний корупціонер, що своїм багатством, тілесними насолодами та людською славою дуже вабить тих членів церкви, які ще не зовсім зреклися самих себе і керуються власною похиттю. Кого він зведе, той заплатить надто дорого за свою цікавість, а навіть і душею. Щоб протистояти світові, потрібно бути наполегливим у своєму самовідреченні.

Чи ж є приклади корупції у Святому Писанні? Є, і то чимало, до того ж вони стосуються народу Божого – Ізраїлю. Уся його корумпованість, моральний занепад стали наслідком боговідступництва.

Ось до чого скотився Ізраїль за словами пророків Ісаї, Софонії та Михея: «Князі твої вперті і друзі злодіям вони, хабара вони люблять усі та женуться за дачкою, не судять вони сироти, удовина

справа до них не доходить...» (Іс. 1:23); «Його зверхники посеред нього то леви ревучі, його судді вечірні вовки, які не лишають до ранку нічого. Пророки його чванькуваті, зрадливі, його священники зневажають святиню, ламають Закона» (Соф. 3:3,4); «Почуйте ж це, голови дому Якового та начальники дому Ізраїля, які нехтують справедливості, а все просте викривляють, вони кров'ю будують Сіона, а кривдою Єрусалима. Його голови судять за хабара, і навчають за плату його ті священники, і за срібло ворожать пророки його, хоч на Господа вони опираються, кажучи: Хіба не Господь серед нас? Зло не прийде на нас!» (Мих. 3:9-11).

Але, звичайно, Бог не може миритися зі злом, навіть якщо його чинить вибраний народ, тому Він устами пророка Ісаї проголошує: «Горе тим, що зло називають добром, а добро злом, що ставлять темноту за світло, а світло за темряву, що ставлять гірке за солодке, а солодке за гірке! Горе мудрим у власних очах та розумним перед собою самими! Горе тим, що хоробрі винце попивати, і силачі на мішання п'яного напою, що несправедливого чинять в суді за хабар справедливим, а праведність праведного усувають від нього...» (Іс. 5:20-23).

Проголошений Богом присуд обов'язково виконується. Тому великого горя зазнав Ізраїль зі своїми царями, князями, священниками, пророками й суддями: міста пограбовано й спалено асирійцями, а потім вавилонянами й римлянами, безліч убито й немало взято в полон і розсіяно по всіх народах. І то не на рік, не на десять, а на багато століть, і навіть на тисячоліття.

Знайдемо приклади, можна сказати, корупції й у Новому Заповіті Біблії. Згадаймо притчу Ісуса Христа про те, що треба молитися і не занепадати духом. Той неправедний суддя, який Бога не боїться і людей не соромиться, – типовий корупціонер, що ради своєї вигоди не жаліє навіть удови. А якщо і зробити щось добре – то й те з корисливою метою – щоб не докучали, не морочили голову. Ми можемо на прикладі ось того судді зрозуміти всю міру моральної зіпсованості корупціонера та всю міру зла корупції для суспільства й держави.

Корупціонером можна назвати ворожбита Симона, який хотів придбати за гроші владу подавати Духа Святого. Фактично, намагався купити право керувати Тим, Кому належить усе світ разом із ним самим. На щастя, Дух Святий не купується,

як, на превеликий жаль, совість людей, не кажучи вже про різні посади. Щодо совісті, то від її купівлі-продажу не застраховані й християни.

Оскільки, як уже було сказано, світ може звабити багатьох у церкві й нав'язати їм свої закони і смаки, то світське себе виявляє в ній.

Що ж корупційне може проявитися в громаді святих людей?

По-перше, подвійні стандарти. Це коли покарання не однакові для всіх членів церкви, є серед них виняткові щодо стягнень і винагород.

По-друге, так зване «кумівство», коли всі служіння в церкві належать переважно одній родині.

Подвійні стандарти та «кумівство» – це ознаки так званої внутрішньої корупції, тобто корупції в середині певного органу, організації чи громади. Варто зазначити, що вони ділять церкву на групи задоволених і незадоволених, вносять у неї неспокій, недовіру й навіть приводять до незвіри багатьох її членів. Бо ж церква має бути стовпом правди, а тут замість справедливості бачать відверту кривду. Тож коли ознаки внутрішньої корупції є в церкві – то це свідчення її глибокого занепаду.

Частіше буває так, що члени церкви задіяні у зовнішній позацерковній корупції, хоча сама церква не схвалює таких дій. Зрештою, у корумпованому суспільстві всі так чи інакше беруть участь у корупційних діях: одні справжні слуги корупції, які від неї отримують прибутки, інші – її жертви, які змушені щось робити для неї ради того, щоб якось жити.

Найбільший ризик чинити корупційні дії мають ті християни, які «хочуть багатіти» і стають бізнесменами. Це вже не секрет, що в Україні важко вести чесний бізнес, не даючи хабарів чиновникам наглядових органів і не занижуючи розмірів прибутку. Бути чесним підприємцем – це майже все одно, що бути банкрутом. Звичайно, така соціальна обставина не повинна стати оправданням нечесності християнина. Вона його ні в якому разі не оправдує, а тільки ставить перед нелегким вибором: жити скромно, але чесно, чи жити замож-но, грішачи перед законом і людьми.

За свої будинки, машини й інші багатства більшості наших християн довелося багато кривити душею: це і давати хабарі, і не декларувати прибутків, і вести нелегальний бізнес, і мати неофіційних робітників, а офіційним доплачувати в

конверті, і займатися посередництвом, за що стягувати великий відсоток та ще й зі своїх братів і сестер, і це багато що робити, чого справжній християнин не дозволить собі перед обличчям свого Господа Ісуса Христа.

Зрештою, і чесно зароблені гроші не дадуть християнинові розкошувати, коли навкруг стільки бід, стільки людей потребують допомоги. Притаманна йому співчутливість скоро спустошить його гаманець.

А наші дороги? Їх також уподобала корупція. Порушнику правил дорожнього руху простіше й дешевше дати хабар міліцонерові, ніж тратити час на складання протоколу й оплату накладеного штрафу в якісь банківській установі. Цим грішать, на жаль, і деякі християни.

Коли ще члени церкви вдаються до «корупційних» дій? Коли хворіють. Тоді вони просто змушені заплатити лікареві ще до того, як він їх лікуватиме, бо інакше ризикують, що на них просто не звертатимуть уваги. А оскільки той лікар на державній роботі й отримує зарплату, хоч і невелику, то ваші гроші ніде не декларуються і є звичайним хабарем. Це стало настільки звичним, що вже й ніхто не дивується, – це як норма українського життя.

Ми, християни, часто стаємо учасниками корупції, навіть не підозрюючи цього. Наприклад, коли виробляємо певні документи, коли платимо за довідки, коли сплачуємо внески за виділену земельну ділянку чи за будь-що інше під шапою «добровільні». Це елементи такого собі «державного шахрайства», коли чиновники беруть гроші з людей за те, за що вже заплачено з їхніх податків і що вони мають право отримати безоплатно. Але задовика в тім, що якщо ви не сплатите «добровільних» внесків, то не отримаєте потрібного, а судові витрати і тяганина, щоб добитися справедливості, стануть надто дорогими, виснажливими й навіть безрезультатними.

Як би там не було, корумпована несправедлива система кидає виклик кожному християнинові: втратити сім'ю, зіпсуватися, пристосуватися до неї, – і в свій час бути покараним разом із нею; чи бути солоним, не псуватися, опираючись неправді, нехтуючи вигодами «зіпсутого» життя ради Господа Ісуса Христа, – й отримати від Нього нагороду.

Василь Мартинюк.
«Благовісник», 2, 2015.

СЛОВО – ПУСТИЙ ЗВУК ЧИ ПОТУЖНА СИЛА?

Жити довго і щасливо бажає кожен. Але як цього досягти і чи пов'язане це з тим, що виходить із наших уст? Давид дає добру відповідь на це питання: «Хто той, що життя любить, що рад бачити дні щасливі? Бережи від зла язик твій і уста твої від слів лукавих» (Пс. 34:13-14).

Чим би ми не займалися, що б не робили, ми завжди використовуємо один член нашого тіла – язик. Використовуємо для знайомства, для спілкування, для вираження своїх почуттів тощо. З раннього дитинства і до глибокої старості життя людини пов'язане зі словами.

Слово – це звук або комплекс звуків, що має певне значення і вживається у мові як єдине ціле. Словесне спілкування – одна з основних потреб людини. У середньому людина вимовляє 16 тисяч слів кожного дня. Словами ми можемо вирішити свої повсякденні проблеми і можемо їх накласти, можемо образити і попросити пробачення, поранити і потішити... «Якби ти знав, як багато важить слово», – писав І. Франко. А Т. Г. Шевченко зазначив:

*Ну що б, здавалося, слова...
Слова та голос – більш нічого.
А серце б'ється, ожива,
Як їх почує!*

Стиль розмови людини дуже впливає на те, яке враження вона справляє. Це наче візитна картка, завдяки якій ми розуміємо, хто перед нами – дитина чи дорослий, вихована чи груба людина... Народна мудрість каже: «Птицю пізнають по пір'ю, а людину – по мові».

У давнину промовляли: «Заговори, щоб я тебе побачив». А Біблія вчить: «Відійди від чоловіка, в якого ти не помічаєш розумних уст». Ми можемо розпізнати внутрішній, духовний світ людини через її уста. «Хто кохає чистоту серця, в того хороше на устах» (Пр. 22:11). З чистого джерела думок течуть потоки чистих, приємних слів, що будують, потішають, лікують. Наші слова дуже часто відіграють вирішальний момент у житті, і це не випадковість, це духовні закони.

«Чим серце наповнене, те промовляють уста» (Мт. 12:34) – це закон, який працює завжди і для кожного. Прислухаймося до розмов людей в транспорті, на роботі, у церкві (перед богослужінням і після). Чим

переповнене серце, те уста й промовляють.

На спілкування, тобто на розмови, людина витрачає більшу частину свого вільного часу, і те, що виходить з її уст, має великий вплив як на саму людину, так і на тих, хто її оточує. Є слова, які, за висловом Г. Сковороди, викликають радість і збуджують душу. Своїми словами ми створюємо атмосферу, в якій і будемо жити.

В Інституті головного мозку Російської академії наук група вчених під керівництвом видатного молекулярного біолога П. Горяєва проводила дослідження. І вчені прийшли до висновку: молекули ДНК сприймають людську мову. Більше того – під її впливом молекули, відповідальні за спадковість, змінюють свою форму і структуру.

Японський дослідник Емото Мосару наводить дивовижні докази інформаційних властивостей води. Під впливом слів вода змінюється миттєво. Позитивні, красиві слова і фрази створюють кристали із симетричним малюнком, які складаються з дрібних кластерів. І навпаки: негативні фрази і слова формують великі, потворні, несиметричні кластери або взгалі їх не створюють. Отже, слова мають силу. Вибірці хороших слів чинять позитивну дію на довкілля.

Так наука ще раз підтвердила біблійні істини:

Пр. 15:1 – **«Ладісна відповідь гнів відвертає»;**

Пр. 12:18 – **«Зневажливі слова проколюють, наче меч, а слова мудрого чоловіка заспокоюють і зціляють»;**

Пр. 18:21 – **«Смерть і життя – у владі язика...»**

Якщо злість руйнує, то просте, добре слово, вимовлене з любов'ю, – лікує. Особливо цілюще впливає на організм молитва: силою благодаті виправляються дефекти спадкового матеріалу, ремонтуються пошкоджені мутаціями молекули ДНК, відбувається зцілення людини.

До одного мудреця принесли хвору дитину. Він промовив над хлопчиком декілька слів, повернув дитя батькам і сказав: «Тепер він буде здоровим». Один із учнів запитав старця: «Хіба можна віликувати кількома словами?». Мудрець був дуже доброю і спокійною людиною, але тут він закричав на учня: «Ти нічого не розумієш! Ти дурень!».

Хлопець розсердився, почервонів, лице вкрилося плямами. Побачивши це, мудрець промовив: «Якщо слово може розізлити тебе і кинути в жар, то чому воно не може оздоровити дитину?».

Пр. 12:25 – «Туга на серці людини

чавить її, добре ж слово її веселить».

Слова можуть чинити і негативну дію. Про це дуже влучно сказав Пауло Коельо: «З усіх видів руйнівної зброї, яку здатна придумати людина, найжахливіша і найнебезпечніша – слово. Кинджали і списи залишають сліди крові, стріли видно на відстані, отруту можна вчасно виявити і уникнути смерті. Слово ж руйнує непомітно».

Особливу тривогу і занепокоєння викликає сьогодні використання матюків (нецензурної лайки) у повсякденній мові, особливо серед молодого покоління. Історія їх сягає корінням язичництва – раніше такі слова вживалися в ритуальних обрядах, отруту можна вчасно виявити і уникнути смерті. Слово ж руйнує непомітно».

Особливу тривогу і занепокоєння викликає сьогодні використання матюків (нецензурної лайки) у повсякденній мові, особливо серед молодого покоління. Історія їх сягає корінням язичництва – раніше такі слова вживалися в ритуальних обрядах, отруту можна вчасно виявити і уникнути смерті. Слово ж руйнує непомітно».

І тому апостол Павло застерігає: «Ніяке гниле слово хай не виходить із уст ваших, а тільки добре...» (Еф. 4:29); «... також, лихослів'я, марнослів'я та непристойної жарти не личать вам, а краще подяка» (Еф. 5:4).

А Ісус попередив: «Кажу вам, що за всяке пусте слово, яке скажуть люди, вони дадуть відповідь дня судного» (Мт. 12:36).

Можливо, хтось каже, що з його уст ніколи не виходять гнилі або ж нецензурні слова. А як щодо неправди, лукавства, осудження, наклепу?..

Христос говорить: «Я – правда...» Соломон мовби доповнює цю думку: «Правда вічна, а брехня тимчасова, її скоро викривають. Бог ненавидить брехунів; чесні люди, які завжди говорять правду, у великій пошані у Нього» (Пр. 12:19, 22). Давид у Псалмі 34:13 радить: «Стримуй язик свій від злого, і уста ваші хай не будуть брехливиими».

Особливо руйнівну силу мають слова, якими користуються чаклуни, відьми, сатаністи і просто злі люди. Це слова прокляття. Але і в цьому випадку Слово Боже показує вихід: «Благословляйте тих, хто вас проклинає...» (Лк. 6:28).

Слово благословення – як протидія словам прокляття, воно сильніше від усіх проклятих, особливо незаслужених. Благословенням чесних підноситься місто, а устами безбожних руйнується» (Пр. 11:11).

Не варто забувати і про інтонацію – вона відіграє немалу роль в нашій мові. Одне і те

ж слово завдяки інтонації може нести різне значення. Наприклад, слово «ні» можна сказати 15 різними інтонаціями. Коли ми говоримо, чи відчувається в інтонації нашого голосу любов? Іноді ми захищаємось: «Я ж нічого поганого не сказав, і взагалі, це літературне слово». Але деякими літературними словами і відповідною інтонацією можна сильно поранити людину, а можна сказати так, що співрозмовник одразу зрозуміє: його люблять, тому так говорять.

Ще один момент, на який варто звернути увагу: як часто з наших уст виходять обіцянки, можливо, навіть Богу? Обітниця якраз і включає в себе обіцянки щось зробити або пожертвувати Богу в подяку за Його відповідь або благословення від Нього.

Можливо, ми переживали часи труднощів, і ніхто з людей не в змозі був допомогти. І ми просили Господа вивести нас із проблеми, обіцяючи, що натомість обов'язково щось зробимо або ж поміняємо в житті... Минув час, проблема вирішена, а слова обітниці забуті.

Еклезіаст нагадує: «Не квался своїми устами, і серце твоє хай не поспішає казати перед Божим лицем, Бог бо на небі, а ти на землі, тому-то хай нечисленними будуть слова твої... Коли зробиш обітницю Богові, то не зволікай її виконати, бо в Нього нема уподобання до нерозумних, а що ти обітуєш – сповни!» (Екл. 5:1, 3-4). Краще не давати обітницю, ніж дати – і не виконати. Давньоримський філософ Сенека висловив схожу думку: «Перед тим, як обіцяти, подумай, але якщо вже пообіцяв, виконай».

Багатослівність і мовчазність – дві зовсім протилежні риси. Яка з них характеризує нас? «Для всього свій час... Час мовчати і час говорити...» (Екл. 3:1, 7). Але Слово Боже застерігає: «В багатослівності не бракує гріха, а хто стримує язик свій, той є мудрий».

А людей мовчазних Біблія називає мудрим. Та і в народі кажуть: «Хто мовчить, не грішить». А Матір Тереза навчала: «Мовчання гамає дух, оберігає нас від образливих і гордовитих слів, стримує від насмішок над іншими людьми. Коли ми мовчимо, нам легше почути Голос Божий. Здатність мовчати робить нас більше схожими на Христа, тому що Він дуже цинив цю рису. Мовчання дає нам можливість побачити все в новому світлі. Можливі не ті слова, які ми говоримо, а ті, які Бог говорить нам». І в нас є в Кого навчитись мовчати, а якщо говорити – то мудро, вагомо, з благодаттю.

Завжди приємно розмовляти з вихова-

ною, стриманою людиною. І треба старатися бути такими співрозмовниками. Один із найголовніших елементів християнського етикету – це подяка. Слова подяки приємні й милозвучні, і людині властиво дякувати і приймати подяку. Бог також любить подяку. Плід наших уст – жертва, приємна Господу. «Щоб навчитись молитися, спочатку потрібно навчитись дякувати», – сказав А. Швеййер.

Декілька правил допоможуть вам стати добрими співрозмовниками:

1. Умійте уважно слухати, не перебивайте співрозмовника, виявляйте до нього інтерес.
2. Посміхайтесь, говоріть добрі слова.
3. Звертайтеся до людини на ім'я.
4. Не вживайте слів, значення яких вам не відоме, а також лайливих слів.
5. Розмовляйте доброзичливим тоном.
6. Не вживайте суржикових слів («перевертнів»), а також слів-паразитів на зрієць: «типу», «розумієш», «ну», «короче» тощо.

Володіючи нормами культури спілкування, людина зможе уникнути багатьох проблем, конфліктів, швидше досягне життєвих цілей. А відсутність культури спілкування – це свідчення бездуховності людини.

Дбав про культуру спілкування та етикет князь Володимир Мономах. У своєму «Повчанні» він писав: «... Мати душу чисту і непорочну, тіло худе, бесіду лагідну, дотримуватися Слова Господнього... При старших мовчати, мудрих слухати, старшим коритися, з рівним собі і молодшим в любові перебувати, без лукавого умислу бесідуючи, а більше вдумуватися, не шаленіти словом, не засуджувати мовою, не багато сміятися, соромитися старших... Поводитися благочестиво, навчати очі управління, язик – утриманню, розум – упокорюванню, тіло – підкоренню, у думці чистоту дотримувати, спонукуючи себе до добрих справ... Жодної людини не пропустіть, не привітавши її і не подарувавши їй добре слово...»

Отже, користуватися словами треба обережно і влучно, бо це велика сила та цінність. Будемо вчитися говорити щиро і натхненно, з турботою і розумінням, щоб кожне наше слово йшло від серця.

«Є золота й перл багато, та найдорощча прикраса – уста розумні» (Пр. 20:15). «Добре берегти своє серце мудрістю. Добре утримуватись від усього, що може стати для вас сіткою. Однак говорю вам, не покладайтесь на стриманість, але віддайте своє серце Ісусу. Ніщо інше не збереже вас від гріха», – писав Чарльз Сперджен.

Будемо завжди пам'ятати про силу Слова Божого і використовувати цю силу – це найбільша сила, яка існує у світі, сила, яка творить, змінює, зціляє, приносить успіх і щастя, дає нове життя.

Текст гімну базується на вірші шведського поета Карла Густава Бо-берга (1859-1940), написаного в 1885 році. В основі мелодії лежить шведська народна пісня. Цікаво, що популярний тепер у всьому світі англійський текст був перекладений з російського. Його зробив англійський місіонер Стюарт Хайн, який додав два свої куплети. Основну роль у популяризації гімну зіграли Джордж Беверлі Ши і Кліфф Барроуз у період євангелізаційної кампанії Біллі Грема. Гімн був названий одним із улюблених творів британської програми «Bi-Bi-Ci» «Пісні славослів'я».

«How Great Thou Art» посідає друге місце (після «Amazing Grace») у списку улюблених гімнів усіх часів, який уклав журнал Today's Christian 2001 року.

У квітні 1974 року читачі журналу «Християнський вісник» (англ. Christian Herald) назвали «Великий Бог» співом №1 в Америці. Слова цього гімну перекладені багатьма мовами світу, його співають на всіх континентах і загальним співом на християнських зібраннях, і багато відомих і маловідомих співаків на євангелізаційних заходах і на концертних майданчиках. Гімн часто використовується як саундтрек до художніх фільмів і телевізійних програм. «How Great Thou Art» названий улюбленою госпел-композицією трьох президентів США.

Сам автор характеризує свій твір як спробу розповісти про своє захоплення величчю Господа. Про події, які передували написанню гімну, сам Бобер розповідає так: «Це сталося в ту пору року, коли все навколо набуло розкішного забарвлення. За вікном співали птахи. І в один із таких теплих сонячних днів нас застала гроза, що викликала побожний страх спалахами блискавок. Нам потрібно було поквалитися, щоб встигнути сховатися від стихії. Але, на мій подив, буря раптово закінчилася і порив грози змінився ясним полуденним сонцем і радісним щебетанням птахів. Повернувшись додому, я відчинив вікно, що виходить до моря. І почув чарівну музику дзвонів, які грали мелодію «Коли годинник вічності покликав мою врятовану душу до священного дня відпочинку». Очевидно,десь поблизу був похорон. Того ж вечора я написав «O Store Gud».

Уперше гімн було виконано в церкві шведської провінції Верmland у 1888 році. Уперше «O Store Gud» був надрукований у журналі Mönsterås Tidning 13 березня 1886 року. Вісім строків із нотами до них були видані в 1890 році в журналі Sions Harpan.

Переклади

1912 року один із засновників євангельського руху в Росії Іван Проханов (1869-1935) переклав російською мовою слова цього гімну. Відомо, що він дуже любив його і часто співав, тому включив його до збірки духовних пісень «Кимвалы», виданої в Ленінграді. У Боберга вірш мав 10 строф, а Проханівський російський переклад пісні – 8. У 1922 році кілька збірок Проханова були об'єднані у великий том «Пісні християн».

У 1925 році Гюстав Джонсон зробив перший дослівний переклад шведського тексту, але він не став популярним. Відомий на цілий світ англійський

«ВЕЛИКИЙ БОГ»

Хто з віруючих людей не знає цієї пісні... Її співають різними мовами по всьому світу. Історія написання цієї пісні дуже цікава. Виявляється, популярний англійський варіант її безпосередньо пов'язаний з Україною.

переклад зробив Стюарт Хайн, і він безпосередньо пов'язаний з Україною.

У 1933 році англійський місіонер Стюарт К. Хайн (1899-1989) зі своєю дружиною служив серед українського народу. Тоді він уперше почув цю пісню російською мовою і серйозно зацікавився історією її створення.

Майкл Айленд пише: «Хайн разом зі своєю дружиною Едіт, уважно вивчивши російський переклад, почав активно використовувати його в євангелізаційній роботі на заході України. Саме тоді Хайн став працювати з текстами гімнів, написаними російською мовою». Натрапивши на виданий у Нью-Йорку друзями Проханова, а пізніше надрукований у Росії збірник «Пісні християн», Хайн почав використовувати його для своїх євангелізаційних кампаній. В Україні подружжя Хайнів співало цій гімн дуєтом у безпросвітних місцях і бачило, який вплив він чинив на невіруючих. Незабаром після цього вони вирушили в Прикарпатську Україну. Перші три куплети англійською мовою були написані під незабутніми враженнями від Карпат.

У своїй книзі «Великий Бог: який Великий ти, Господи» Майкл Айленд пише: «Це було властиво для Хайна – податися в село й докласти всіх зусиль, щоб зібрати повну інформацію про те, що його цікавило. Хайна цікавило, скільки людей у цьому українському селі прийняли Христа. Він дізнався, що єдиними християнами там були чоловік на ім'я Дмитро і його дружина Людмила. Людмила вміла читати, що, очевидно, було рідкісним явищем для того часу. За словами самої Людмили, навички читання вона набула сама, не вдаючись до чийсь-небудь допомоги. Жінка також розповіла цікаву історію про те, як один російський солдат, який жив у їхньому селі, забув Біблію, а Людмила знайшла її. Саме Біблія стала її першою книгою. Коли Хайн приїхав у село і відвідав дім Дмитра, він почув, як у сусідній кімнаті, заповненій людьми, Людмила читала вголос Євангеліє від Івана. В Україні (я знаю це на власному досвіді) завершальна стадія покаяння вимагає від того, хто кається, щиро вголос сказати про вчинені гріхи. Тоді Хайн вперше почув, як люди безпосередньо звертаються до Бога з проханням дарувати терпіння в пору скорботи і висловлюють сподівання на Його милість і підтримку. Хайн з дружиною не могли порушити момент праці Святого Духа, тому стояли ззовні й слухали. Сам Хайн по-

спішно записав усе, що почув з вуст грішників, які калялися. Зрештою, ці слова увійшли в основу куплета, який ми знаємо сьогодні: «Коли я бачу лик Христа смиренного, хто людям в світі цьому був рабом, як на хресті помер Він, Цар великий, і нам прощення дарував хрестом».

У 1939 році, у розпал Другої світової війни, Хайн разом з дружиною повернувся до Англії. Подружжя влаштувалося в графстві Сомерсет. Хайн продовжив служіння проповіді Євангелія в Англії, допомагаючи біженцям із Польщі.

За деякими джерелами, четвертий куплет Хайн написав 1948 року після того, як разом із Девідом Гріффітсом відвідав табір у Сассексі, де містилися російські біженці.

Майкл Айленд зазначає: «Якось під час церковної служби один чоловік розповів подружжю Хайн дивовижну історію про те, як він був розлучений з коханою дружиною в самому кінці війни і з тих пір жодного разу не бачив її. Коли вони розлучилися, вона була християнкою, а він ні. Але він прийняв християнство після закінчення війни. Його єдиним бажанням протягом усіх цих років було знайти свою дружину. Чоловік зізнався Хайну, що він зневірився в тім, що знову побачить її. Тепер же він міг сподіватися, що їхня зустріч відбудеться на небесах, що завдяки розп'яттю Спасителя він і його дружина знайдуть вічне життя в Небесному Царстві. Ці слова й увійшли в основу останнього куплета гімну «How Great Thou Art»: «Коли Господь мене Сам закликає і світить промінь сьває Його, тоді мій дух в смиренні замовкає, пізнавши велич Господа свого».

Повністю текст гімну «Великий Бог» англійською мовою з нотами до нього надруковано в 1949 році.

Євангелізаційна кампанія Біллі Грема

Популярність гімну здебільшого обумовлена тим, що його часто виконували відомі євангельські співаки. Він став широко відомим тоді, коли Кліфф Барроуз і Беверлі Ши з євангелізаційної групи Біллі Грема заспівали цей гімн під час відомої Лондонської євангелізації на Харінгейській арені. Гімн став «візитною картою» євангелізаційної кампанії Біллі Грема в 1950-ті роки.

Слова цього гімну перекладені багатьма мовами світу, зокрема китайською, японською, корейською, індонезійською, польською, румунською, іспанською, в'єтнамською. Є й дві його версії мовою есперанто.

Загалом гімн «How Great Thou Art» записали понад 1700 різних виконавців. Він став заголовною піснею другого госпел-альбому Елвіса Преслі, випущеного в березні 1967 року. Саме цей альбом приніс Преслі першу нагороду «Греммі» (у категорії «Духовний альбом»). Для Преслі, який виріс у побожній сім'ї, церковні гімни були однією з його улюблених музичних тем.

Існує декілька варіантів українського перекладу пісні. У різних збірниках і в різних виконавців вони суттєво відрізняються навіть кількістю куплетів, що пов'язано з тим, що хтось перекладав з англійської, хтось – із російського варіантів.

Ворожіння на БІБЛІЇ: ЧИ ДОПУСТИМО ЦЕ?

Практика кидання жеребка здебільшого присутня в Старому Заповіті. Її використання в текстах Нового Заповіту можна виявити лише в період до сходження Духа Святого.

Після сходження Духа Святого, згідно з Писанням, будь-який віруючий може знати і шукати волю Божу. Основними методами в цьому є усвідомлений послух написаному Слову Божому, слідування за голосом совісті і внутрішнє ведення Духом Святим.

Ось що говорить Писання: «Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі» (Рим. 8:14); «А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попроведить до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, – казатиме, і що має настати, – звістить вам» (Ів. 16:13).

Приклади кидання жеребка не є підставою для того, щоб використати Біблію як книгу для ворожіння.

Зазвичай у старозаповітній практиці жеребком визначався вибір з невеликої кількості варіантів. (Наприклад, учні вибрали двох, хто підходив під певні умови, – «Іосипа, що Варсавою зветься і що Юстом був названий, та Матвія» (Дії 1:23); або ж Аарон жеребком вибирав лише з двох козлів – якого для відпущення, а якого – у жертву для Господа (Лев. 16:8).

У 66 книгах Біблії міститься 31 240 віршів, і випадковий вибір із цього числа ніяк не може бути схожий з ідеєю старозаповітного жеребка. Практика відкриття Біблії навмання не описується ні в біблійній історії, ні в історії ранньої Церкви.

Відкриття Біблії навмання завжди пов'язане з читанням Святого Писання поза контекстом і породжує ризик помилкового тлумачення (приблизно так, як в мене було з навушниками). Окрім того, у Писанні багато місць, які можна витлумачувати, лише володіючи достатнім обсягом богословських знань. Випадкове використання цих місць гарантує помилкове їх розуміння.

Еклезіяст пише про волю випадку і часу для тих, хто «під сонцем» (Екл. 9:11). Іншими словами, він описує стан душі людини, що орієнтується на цей земний, матеріальний світ. І у відриві від світу духовного, без Бога, – тут «всі дні марноти твоєї». Тому «під сонцем» нема справедливості, а лише час і випадок. Якщо керуватися лише цим, то християни

повинні стати фаталістами, що вірять в долю і ведуть пасивний спосіб життя, бо від них нічого не залежить.

У слідуванні за Христом є якась синергія – участь нашої волі і волі Божої, а не сліпа покора волі випадку. Звідки пішла така практика – простежити досить важко. Хоч її й не було в ранній Церкві, в історії вона все ж зустрічається. У талмудичні часи існувала традиція, що вірш, випадково взятий із священних Писань чи озвучений на вулиці учнем, міг бути сприйнятий як добре чи погане передбачення.

Відомий приклад (якраз не на користь ворожбитів на Біблії) з життя одного єврейського мислителя на ймення Еліша бен-Абуя. Жив він у I-II ст. н. е. Його погляди були досить одіозними (він почав вважати, що світом правлять два боги), за що в кінцевому підсумку його визнали вівродіступником і еретиком. Його учень Мейр вмовляв його повернутися до єдиногобожжя і Закону Мойсея. Але той став зупиняти учнів на вулиці, запитуючи, який вірш вони вивчали цього дня. Усі

цитували вірші, які означали лише одне – йому повернення нема.

Як бачимо, випадкове цитування Святого Письма принесло Еліші бен-Абую більше шкоди, ніж користі. Звичайно цього юдеї дотримувалися ще в Середні віки. Досі можна зустріти серед юдеїв тих, хто називає це «жеребом за Біблією».

У стародавніх сирійських манускриптах можна знайти вказівку на те, що така практика спостерігалася серед деяких християн наприкінці сьомого століття. Є дослідження, де описується, що Псалми використовувалися для магічних цілей.

Свідчення про те, що в XIX столітті також існувала практика ворожіння на Біблії, доказують, що наші сучасники не перші додумалися до такого використання Святого Письма, але ті, хто у світовій і християнській історії так використовували Біблію, не можуть бути взірцем для наслідування. Якби предмети не використовувалися для ворожіння (Біблія, інші книги чи цінні для віруючих предмети і символи), ворожіння заборонене! А якщо ситуація

зайшла в глухий кут, і ви шукаєте відповідь в Біблії, то замість випадкового вибору віршів Святого Писання краще вибрати кілька слів, які стосуються вашого питання.

Враховуйте контекст цих слів, подивіться, чи можна це застосовувати до вашої ситуації. Моліться, щоб була мудрість від Бога. А якщо й тоді не буде ясності, як діяти, порадьтеся з досвідченими служителами чи спеціалістами з цього питання.

В усіх випадках, таке рішення – значно краще за випадкове розгортання Біблії! Інакше завжди є ризик, що трапиться, як в старому анекдоті: один чоловік переживав тяжкий стан і розгорнув Біблію випадково. Його погляд впав на такі рядки: «... а потім пішов та й повісився» (Мт. 27:5). Бідолаха закрив книгу і подумав: «Це не може бути правдою». Він розгорнув Біблію знову, і його погляд впав на ось ці слова: «Іди – і роби так і ти!» (Лк. 10:37). Так народжуються лжевчення.

Денис Подорожний.

ВИРІШАЛЬНА ПОРАЗКА ЦАРЯ ДАВИДА

Важливо пам'ятати ці обставини при дослідженні долі Давида, оскільки він, так само як і його попередник на троні Ізраїлю, програв свої битви в характері, але, на відміну від Саула, ніколи не був підданий впливу демонів. Свобода Давида від демонічного втручання в його характері пояснюється лише здатністю швидко усвідомлювати вчинені гріхи і виправляти своє серце перед Богом. Це означає, що відмовок і вибачень в нього ні перед людьми, ні перед Богом нема.

Пройшовши через відкинення і переслідування з боку найближчих людей, Давид приймає рішення, якого міг не усвідомлювати сам. Його діти – від первістка Амнона до Соломона – не знають батьківської суворості. Вони – діти одного батька, але в них різні матері. Царевичі не почувалися членами одного великого царського дому. Вони ізолювані один від одного і конфліктують між собою. Так відбувається тому, що Давид не тримає у своїх руках найважливішого для кожного чоловіка жезла влади.

Багатоженство вибиває з руки царя жезл голови дому, чоловіка й батька. Навіть для своїх синів він, скоріше, цар, ніж батько. Та й стосунками з Богом власних нащадків цар зовсім не займається. Водночас весь Ізраїль говорить не лише про Бога Авраама, Ісака і Якова, а й про Бога свого чинного царя. Ще за життя Давид набуває заслуженого авторитету великого шанувальника Бога.

Але через роз'єднаність царських дітей з батьком і один з одним, через духовну неосвіченість синів і дочок царя й виникає між Амномом, Тамарою і Авесаломом «трикутник смерті», від якого всі вони й постраждали. Відчуженість між братами й сестрами серед дітей Давида стає цілком очевидною з історії пристрасті Амнона до Тамари. Зі своїм душевним станом молодий царевич звертається не до батька і навіть не до рідного брата зведеної сестри. Він шукає допомоги в підступного й лукавого двоюрідного брата.

Відносини Давида з Амномом і Авесаломом – приклад однієї з найбільших трагедій батька, які тільки описані в Біблії. З жодним з цих синів у нього нема батьківських стосунків, і жоден з них не визнає в цареві ні батька, ні голови держави. Здавалось би, Давид зробив в роки юності все, щоб ніколи не пожити такого гіркого врожаю. Однак ми бачимо в Біблії надто мало чоловіків, яких можна навести за приклад голів сімей і батьків. Цар Давид також не з їх числа.

Смисл життя Давид бачив у поклонінні Богові, перемозі над ворогами Ізраїлю і у зв'язках з жінками. Останнє захоплення призвело до падіння багатьох героїв Божих.

На превеликий жаль, від уваги багатьох

героїв Старого Заповіту вислизає початок Книги Буття. Там Мойсей записав незапам'ятний факт створення Богом моногамної сім'ї. За особистим визнанням, Давид нечувано радіє, коли йому кажуть: «Підемо в Дім Господній», але не приводить до пізнання цієї великої радості ні дружин, ні дітей.

Чи дорікаю я зараз чоловікові, про свою любов до якого Бог відверто говорить зі сторінок Писання? Ні. Я кажу тільки про те, що було підвладне такому чоловікові в його власному характері. Він не скористався цими дорожочинними ресурсами. У своїй поведінці поза «таємною кімнатою» своїх розвинутих стосунків з Богом, у взаємодіях з усіма людьми Давид залишається неприйнятим сім'єю молодшим сином. Така оцінка характеру великого царя – не намагання принизити його в очах віруючих нашого часу. Нам сьогодні життєво важливо зрозуміти, як впустити могутню присутність свого Великого Бога в побутову реальність свого «я», щоб подолати меншовартість, якою безбожний світ так щедро наділяє кожну людину.

Чоловік, який побудував стосунки поклоніння з Богом, на жаль, не зумів налагодити спілкування з найближчими помічниками і радниками. Подивімося, хоча би, на поведінку Йоава і Ахіофела під час

бунту Авесалома. Воєначальник, що не виконав наказ царя, і радник царя, який шукає, кому би послужити своєю порокою при живому володарю, всупереч інтересам царя і держави в цілому.

Самолюбство радника настільки вразливе, що він закінчує життя самогубством, коли його рекомендації щодо Божого провидіння відхилені бунтівним сином царя і його оточенням. Полководець Йоав не менше самолюбвий. Тільки він прибирає з дороги конкурентів – власних братів, котрих Писання визнає кращими воїнами, ніж Йоав. Смерть призвідця бунту, беззаперечно, вирішила його вибір на користь царя Давида. Але як бути з наказом царя

за будь-якого наслідку битви залишити в живих його сина? Ось які глибокі тріщини в душах цих наближених царя! Однак Давид оточує себе саме такими людьми. Водночас вірний і надійний хіттеянин Урія стає жертвою продуманої інтриги царя-перелюбника, коли той бажає приховати свій гріх перед всім народом.

Звичайно, Давид кається у згаданому гріху. Але чи була потрібна настільки трагічна жертва чоловікові, що перевищив своїм поклонінням Богові всіх, хто жив до нього і живе в наші дні? У випадку з Урією

і його дружиною Вірсавією говорити про помилку недоречно. Адже з чужою дружиною цар лягає навмисно, та й рішення відправити одного з найкращих офіцерів на найбільш небезпечно ділянку фронту він приймає усвідомлено. Нам необхідно не тільки визнати усвідомлений гріх царя, а й прийти до розуміння того, що покаяння не звільняє людину від наслідків, які викликають його дії.

Не можна також вважати, що Давид був осліплений вродою Вірсавії. Близькість з цією жінкою не була першою в Давида. До зустрічі з нею він вже став досвідченим чоловіком. Та й, як вже було підмічено вище, цар знав, з ким йде на гріх, адже перш ніж покликати жінку до своєї спальні, цар дізнається, хто вона. Але навіть знаючи, що його увагу привернула дружина одного з найкращих його командирів, цар не відмовляє собі в близькості з нею. Це другий випадок в житті Давида, коли його дружиною стає вдова. Першою була вдова багатого землевласника Навала Авіаїл. Навал помер своєю смертю – помер від власної жадібності. Але й до цього чоловіка в майбутнього царя були свої претензії.

Землевласник відмовився забезпечити продовольством вигнання і його супутників. Розлютившись, Давид вже був готовий на родову помсту. Він збирався не залишати в родині Навала жодного чоловіка.

Можливо, в історії з жадібним багатцем і

вигнаним помазанцем ми й побачимо ключі особистої трагедії переможця Давида. Коли чоловік зростає в постійній напрузі, лицем до лиця з реальними небезпеками життя, які переборюються лише відповідною силою, він не здатний вести переговори і приймати компроміси, дипломатичні рішення.

Це не його вада, це особливість таких людей. Давид звик перемагати у відкритому бойовому протистоянні спритністю, воєнною мудрістю, продуманою тактикою і бездоганною стратегією. Але він був однобоко

битв і в утвердженні принципів поклоніння Богові в храмі. Однак поклоніння не поширювалося на характер царя і його відносини з іншими людьми. Правильніше, напевне, буде сказати, що відносини Давида з людьми не витікали з його відносин з Богом.

Сформована ще в ранній юності на далеких пасовищах звичка до усамітнення не була достатньо мірою подолана, коли Давид перейшов у нову якість свого життя і став громадським і духовним лідером нації.

Наше ставлення до людей і відносини з людьми неодмінно формуються в наших таємних кімнатах спілкування з Небесним Отцем. Вони принципово не можуть витікати з чогось іншого. У Давида відносини з Богом і людьми опинилися на різних шальках терезів його цінностей.

Хоча не можна сказати, що він не вмів цінувати людські стосунки. З сином царя Саула Йонатаном молодого Давида пов'язувала справжня міцна дружба. Молоді люди навіть уклали між собою заповіт побратимства. Але після загибелі Йонатана в битві у Давида вже ні з ким не було тісної, надійної дружби.

Тому, оглядаючись на героїчну і трагічну долю царя Давида, необхідно навчитися залучати до поклоніння Богові свої сім'ї, друзів, співпрацівників і, взагалі, вміти вводити в Божу присутність кожну людину.

Ми покликані продовжити свої стосунки з Богом своїми стосунками з людьми, щоб Його любов через нас досягала кожного стрічного.

Авторитет християнина будується передусім на його поклонінні Богові. Ми можемо поклонятися Небесному Отцеві і Спасителю Ісусу Христу будь-якою своєю діяльністю. З таким ставленням віруючій людині всі ресурси небес доступні в будь-яку пору доби і в будь-якій точці земної кулі.

Олег Ільїн.
Християнський письменник і журналіст.

То було просте надвечір'я. Одне з тих, що мляво проганяло з небокраю червоний розпечений диск і осідало темними сутінками десь у верболах. Та за якусь мить розгніваний вітер безжально гнав небом темні хмари, а вони, набубнявілі, трусили на землю холодними краплями дощу.

Та не лише хмарам було непереливки від вітру. Пожовкле листя літало докола, час від часу вдаряючись об пожовклу раму вікна, фарба на якій давно облущилася, а краплі дощу стікали по шибі тоненькими цівками.

Всередині було тепло. Трохим якраз розпалив у грубці, присунув ближче старе рипуче крісло-гойданку, власноруч змайстроване багато років тому для коханої Одарки, і зручно вмовстився ближче до тепла. Але ноги все одно мерзли. Довелося накрити їх вовняним пледом, сплетеним дбайливими Одарчиними руками. Минувало чимало часу з тих пір, як Трохим вперше взяв до рук цього пледа – Одарчин дарунок до дня його народження, та він і досі навіював приємні спогади.

– Ох, Одарцю, Одарцю, життя без тебе – не життя. Так собі – існування. Чом же Господь милостивий забрав утіху мого життя?

Трохимові очі враз заблестіли від сліз. Одна по одній сльози котилися і падали на вовняний плед, але чоловік не зважав на них. Звик. З тих пір, як не стало Одарки, сльози зробилися супутниками його днів і ночей. Не дав Бог їм дітей. Може, якби були, не так самотньо почувався б. А так – лише сльози. І безліч запитань. Без відповідей. Скільки разів Трохим задавав їх Господу! Але безрезультатно. Рівно стільки ж разів йому здавалося, ніби хтось зачинив небо великим важким ключем і заховав той ключ так далеко, що йому, Трохимові, ні за який кошт не віднайти його.

Ось і зараз, зігрівшись, чоловік звично відкрив Святе Письмо. То було їхнім улюбленим заняттям – його й Одарки – по завершенні усіх справ зручно вмовститися біля грубки з Біблією. Трохим читав, Одарка слухала і плела. Потім разом молилися.

Ох, Одарцю, Одарцю, – хитав головою Трохим і, наче отямившись, вкотре просив.

СЛЬОЗИ ВДЯЧНОСТІ

– Прости мені, Господи милосердний, я знаю, що Одарка в Тебе. Знаю, що їй добре, нічого не болить. І мав би вже змиритися із втратою... Але, о Боже, серце так болить... Смерть забрала не тільки її життя, але й моє. Який сенс жити далі? Для кого, Господи?

Рясні сльози затуманили Трохимів зір. Серце пекло. А в шибку барабанив дощ.

Трохим отямився від пекучого болю в очах. То сонце світило просто у зиниці. Оглянувся довкола – й очам не повірив. Берег річки залитий сліпучим сонячним промінням. Пташині спів докуч. Тихий плескіт води. І він, Трохим, немов юнак – ніякого ревматизму, хоч гопака танцю.

«Господи, то це що – рай?».

Трохим присів на камінь неподалік води, все ще намагаючись зв'язати до купи думки, що, немов баскі коні, кинулися навтьоки у різні боки, як тільки-но прочинилися ворота.

«Господи, де ж? Що зі мною? Я помер? Владико милосердний, змилуйся наді мною!».

– Що ти відчуваєш, Трохиме? – враз пролунав м'який, ніжний голос.

– Це Ти, Господи? – спантеличений Трохим озирався довкола, але, окрім голосу, нікого не було.

– Що ти відчуваєш? – той же ж ніжний і м'який голос запитав удруге.

– Я збентежений, Господи!

– Так, Трохиме, ти часто збентежений.

Але зосередься. Відкинь сумніви і страх і скажи, що ти відчуваєш тепер.

– Я чую Твій голос. Він повний спокою і миру. Тож я відчуваю мир. І спокій.

– Пам'ятай, Трохиме, почути Мій голос можна лише тоді, коли не боїшся, не сумніваєшся і не бентежишся. Мій голос завжди повний спокою і миру. Я говорив з тобою від часу, як ти запросив Мене у своє серце. Говорив через сонячне проміння, що плуталося в кучерявій голівці сусідського хлопчика Андрійка. Через пориви вітру, що зривав шапку з твоєї голови і змушував тебе грати в «упіймай-дожени».

Через спів пташок, через шум хвиль, через налите золотом колосся. Я говорив з тобою через Своє Слово, через молитву. Пригадуєш ваше з Одаркою улюблене заняття? Але

найбільше, Трохиме, Я говорив з тобою через Одарку.

– Прости, Господи, але тоді дещо дивним здається Твій намір забрати її від мене. Якщо Ти так бажав говорити до мене через неї, то чому забрав її?

– Ти бачив Мене лише в Одарці. А Я – скрізь! Усе довкола свідкує про Мене. Ти мусив навчитися бачити Мене усюди. Але найбільше, Трохиме, у власному серці.

– Господи, але в мене була лише єдина втіха у житті – моя Одарка.

– Трохиме, будь-яка земна втіха не вічна, лише тимчасова. Усе земне, до чого прив'язується людське серце, колись мине. Зникне. Пропаде. Я дав тобі Одарку. То була її земна місія – бути твоєю дружиною і показати тобі Мене. Вона чудово впоралася з цим завданням. Бо життя на землі – лише тимчасовий проміжок між народженням і Вічністю. Саме цей проміжок визначає, де люди проведуть її. Ніколи люди так заклопотані облаштуванням тимчасового проміжку, що зовсім забувають про основне – про місце, де вони проводитимуть Вічність. Лише ті речі на землі, котрі робляться із думкою про небо, мають значення.

– Даруй, Господи, та я не зовсім розумію, про що Ти, – Трохим завжди був прямолинійним.

– Устрій Мого Царства, Трохиме, кардинально протилежний земним стандартам. Речі, що мають велике значення для світу, звичайно не мають нічого спільного з Моїм Царством. Зламаний гріхом світ влаштований так, що кожен хоче володарювати над кимось. Бути більшим, поважнішим, багатшим, відомішим. Мало кого приваблює роль слуги. А знаєш, Трохиме, яка найпочесніша посада у Моєму Царстві?

Чоловік на мить замислився. Відповіді він не знав.

– Слуга, Трохиме. Раб. Той, що готовий виконати будь-який Мій наказ. Мою волю.

– Господи, та як знати, чого Ти хочеш? – Кожен, хто читає Моє Слово, знає Мою волю. Вона проста – любити Мене і ближнього.

– Господи, любити Тебе простіше, а от ближнього....

– Трохиме, коли хтось любить Мене, то

не може не любити ближнього. Служити Мені – служити людям. Підбадьорити, втішити, втерти сльозу. Тільки те, що було відірване від серця для інших, і є жертвою.

– Господи, та ж не кожен таке може. Ось я, наприклад, яка користь із мене?

– Трохиме, кожній Своїй дитині Я дав найпотужнішу зброю, перед котрою не встоїть навіть найсильніший, – Свою любов. Вона сильніша понад усе, що коли-небудь існувало. Неси любов, Трохиме, навіть туди, де, здається, їй не раді. Бо немає людей, що не мали б у ній потреби. Я створив людину і застав цю потребу в її естві. І увесь земний шлях землян – то пошук любові. Навіть якщо вони маскують цю потребу іміджем, силою чи владою. Живи для інших, служи скрізь, де є змога. Не здавайся, Трохиме, бо Я не здаюся ніколи, хоча причин для цього було безліч. Коли брати кинули Йосипа до ями, Я не здався. Коли Мойсей впирався, що він нечистостий, Я не здався. Коли ізраїльтяни, нехтуючи манною і вогняним стовпом, хотіли повернутися назад у рабство, Я не здався. Коли Саул переслідував Давида, Давид дав наказ убити Урію, Петру тричі відкріс від Мене – Я не здався. І ти не здавайся, Трохиме. Пригадуєш Таємну вечерю? Я обмив ноги усім Своїм учням. Усім, Трохиме. І Юді також. Його ноги Я обмив не гірше, аніж Іванові. Гадаєш, Я не знав Юдиних думок? Чи не бачив 30 срібняків? Коли Я омивав ноги кожного з учнів, то знав, де вони ходитимуть. Знав про усі сумніви, страхи і сум'яття. Але я подав приклад, аби й ви, Мої учні, так чинили.

– Боже, якби ж я знав про все це при житті. Прости, Господи, тепер розумію. Хоча користі від мого життя і так було багато. Навіть не пригадаю, що доброго зробив, – відкався Трохим. – Недобре в мене серце, Господи. Не так давно якийсь голодренець заліз до мого саду грушок на брати, та я його прогнав, жорстокосердий.

– Трохиме, не побивайся так. Чи пам'ятаєш, що ти йому сказав?

– Боже, та звідки пам'ятаю? Серце клекотіло гнівом, не тому, що скупий такий, ні. Просто грушку ту ми з Одаркою удвох садили, і кожна грушка для мене – спогад.

– Знаю, Трохиме, і про грушку, і про гнів, і про Одарку. А це про те, що ти просив у Мене допомоги перед тим, як награвив на злодія. Трохиме, ти не знаєш, що того дня врятував душу від загибелі.

– Я, Господи? Чию душу?

– Той хлопчина – сирота і від маленького на вулиці. Інакше, як волоцюгою і злодієм, його ніхто ніколи не називав. Він коштував чимало горя і, врешті, вирішив звести рахунки із життям. Дух Святий благав його не робити цього. Того дня хлопчина твердо постановив, що якщо сьогодні ніхто не назве його сином, то жити далі просто нема сенсу.

– Але, Господи, яка моя роль у цьому всьому?

– Ти, Трохиме, попри лют, що кипіла у серці, попросив у Мене допомоги.

– Господи, та що з того, якщо я прогнав його з обійстя, не давши навіть гнилої грушки.

– Ти дав йому щось більше, Трохиме. Надію.

– Але як, Господи?

– Ти крикнув йому: «Забирайся геть звідси, синок!».

До Трохимових очей знову підступили сльози.

– Трохиме, Я ціную намагання. Я ціную кожну перемогу над собою, навіть найменшу. Мої герої – не люди, про котрих говорять цілий світ. Зазвичай вони прості та скромні й непомітні. Люди, що готові слухати Мій голос і виконувати Мої накази незалежно від того, подобаються вони їм чи ні.

– Боже, прости мені. Знаю, що пізно. Якби в мене був ще один шанс.....

– Трохиме, кожен день – Мій дарунок. І Я дбаю про те, щоб кожна Моя дитина була забезпечена благодаттю, аби прожити цей день переможно і з радістю. Просто приймай цю благодать із вдячністю.

– Господи, а Одарка? Де вона? Мені так хочеться побачити її і сказати, як сильно я її люблю.

– Вона про все знає, Трохиме.

– Господи, а що ж тоді зі мною? Господи...

Рясний дощ голосно барабанив у вікна, дрібними цівками стікаючи по шибках. Вогонь у грубці давно загас. Тільки старий вовняний плед зігрівав Трохимові ноги. У руках – Біблія. Трохимів погляд зупинився на словах із Євангелія від Івана: «Блаженні ті, що не бачили й увірвали» (Івана 20:29).

На очі знову навернулися сльози. Та то були вже інші сльози. Сльози вдячності.

Світлана Галук.

м. Клівленд, США.

В'ячеслав КОГУТ: «СЛУЖАЧИ УВ'ЯЗНЕНИМ, НЕ ЗАБУВАЄМО СЛУЖИТИ І ПЕРСОНАЛУ КОЛОНІЙ»

Виїзні засідання правління Української міжконфесійної християнської місії «Духовна та благодійна опіка в місцях позбавлення волі» вже стали традиційними. Вони проводяться в обласних центрах на базі установ з виконання покарань (так би мовити, безпосередньо на місцях служіння), за участю представників управління Державної пенітенціарної служби України (ДПТС).

Як розповів виконавчий директор Місії, відповідальний за тюремне служіння у структурі соціального служіння ЦХВЕУ В'ячеслав Когут, чергове засідання відбулося на Одещині 29-30 вересня. Представники правління Місії та ДПТС розглядали основні положення Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо регулювання діяльності священнослужителів (капеланів) в органах

та установах, що належать до сфери управління Державної пенітенціарної служби України», а також відвідали Чорноморську (№ 74), Одеську (№ 14),

Південну (№51) виправні колонії та Одеську установу виконання покарань (№21).

«У своєму виступі на правлінні я звернув увагу слухачів на вірш з Еклезіаста (4:12), де говориться про те, що нитка, скручена втричі, не скоро порветься. І наголосив, що завдяки єдності між служителями різних конфесій у вирішенні питань служіння у в'язницях ця нитка скручена вже у 12 разів (членами Місії є 12 конфесій), і розіrvat її буде дуже важко», – розповідає В'ячеслав Когут.

Гості ознайомилися з умовами відбування покарання засуджених колонії: відвідали житлові приміщення, класи, бібліотеку, соціально-виховне відділення та церкву. Крім того, побачили, в яких умовах харчуються засуджені, ознайомилися з меню, поспілкувалися з кухарями. Заключним етапом стали відвідини дитячого будинку, який діє при установі.

Коментуючи виїзне засідання, В'ячеслав Когут сказав: «Уже після повернення до Києва мені телефонували наші представники в Одесі і говорили, наскільки важливим цей захід був для них. Завдяки

таким міжконфесійним служінням ми показуємо засудженим, адміністрації та й усьому суспільству, що можемо проводити одну духовну роботу, не поділяючись на конфесії. Бо в нас є головне, те, що об'єднує, – заповідь Христа: «Був у темниці – і відвідали Мене». І для того, щоб зробити це служіння більш плідним, маємо шукати порозуміння та йти на зближення. Під час поїздки йшлося про навчання наших капеланів. І ми зробили акцент на тому, що жодне училище не може зробити людину капеланом, на це служіння може уповноважити тільки Церква».

Ще один момент, який служитель вважає дуже важливим, – це те, що сьогодні душпастирство пріоритетне не тільки для ув'язнених, але й для персоналу: «Ми, як служители Божі, не повинні про це забувати – служимо ув'язненим, не забуваємо служити персоналу, працюємо з сім'ями засуджених, піклуємося і про сім'ї персоналу. Ми розуміємо, як важливо, щоб службовці пенітенціарних установ мали добрі умови для життя, і як багато від цього залежить. І тому на своєму рівні будемо готувати листи-клопотання, листи від Місії, щоб матеріальний добробут службовців змінився – покращився соцпакет, виросла зарплата», – зазначив В'ячеслав Когут. На його думку, плюсом виїзних засідань Місії є і те, що адміністрація колоній на місцях бачать, що служители церков мають підтримку в Пенітенціарній службі, а це сприяє подальшій плідній співпраці.

chve.org.ua

ПОЧУЙ МЕНЕ, БОЖЕ...

Кожного разу на недільному служінні ми ставимо перед лице Боже кошик із записками віруючих і молимося за потреби. Коли читаєш ті записки, інколи закрадається підозра, що автори цих небесних послань не завжди турбуються, почує їх Господь чи ні. Ясна річ, що люди, перш ніж взяти ручку, молилися й, очевидно, не отримали жаданої відповіді.

Проблеми, проблеми, проблеми... Минають роки. До декого вже й відчай підступає: чи справді Бог відчуває наші болі, чи дійсно Він такий милостивий і люблячий, як про це говорять з кафебри?

Впадати в депресію не варто. Бог дійсно знає про наші пекучі потреби й відповідає на молитви. Маємо безліч підтверджень – як у теорії Слова, так і в повсякденному християнському

житті. Але незаперечним є й те, що відповідь Його на наші благання нерідко залежить від певних, обов'язкових до виконання умов.

Давид багато молився, був дуже

близький із Богом, знав Його волю майже бездоганно, але це не звільняло його від необхідності давати Всевишньому духовний звіт за свої дії. «Якби я бачив у серці моїм беззаконня, Господь мій мене не почув би. Та Бог почув, Він вислухав голос мого моління» (Пс. 66:16-20).

Таким чином, Давид уважно вдивляється у своє серце. Очевидно, він зробив це ще до того, як став на коліна. Можливо, і знайшов там якийсь – менший чи більший – гріх, і покався, очистив своє сумління. Лише після цього в царя з'явилася надія, що Бог почує благання Свого раба. І надія справдилася.

Отже, благальні записки. Хвороби, складні стосунки в сім'ї, алкоголізм та наркоманія рідних, різного роду складнощі на роботі та багато-багато іншого.

Усе це постійно спокушає нас на гріхи: неможливо утриматись, неможливо простити, неможливо змиритися, бракує сили забути, там когось осудив, там комусь позаздрив, там поставився абияк до служіння й так далі і тому подібне. Не будемо казати, що все це – беззаконня (аби не лякати читачів), скажемо, що це різного роду відхилення від заповідей Божих. Однак беззаконня чи відхилення – все одно це високий мур між людиною та Богом.

Як подолати такий мур? Можливо, кладучи свої цидулки в кошик з «неждами», люди сподіваються, що колективна молитва церкви якось перескочить через цей паркан, і Господь у купі записок, не помітивши, пропустить і ту, що її аж ніяк не варто пропускати. Марні надії. Господь усе бачить і знає про наші серця значно

більше, ніж ми самі. Тож записки тих, хто не надто піклується про свою праведність, не очищається, не освячується, не гамує свій язик, не пильнує за своєю поведінкою або робить це вряди-годи, далі кошика ніколи не підуть.

«Господь віддав мені згідно з праведністю моєю, згідно з чистотою рук моїх перед очима Його» (Пс. 18:25), – пише Давид. Таким чином, висновок дуже простий: перед тим, як дістати ручку й аркуш паперу для записки, варто уважно поглянути на свої «руки», і, якщо є потреба, ретельно вимити їх у покаянні. І тоді багато хто з нас зможе радісно вигукнути услід за тим же Давидом: «Благословен Бог, що не відкинув моєї молитви, і ласки своєї від мене» (Пс. 66:20).

В. К.

Нічого нового

Мабуть, найпопулярнішою тезою на користь необхідності переглянути ставлення церкви до так званих «нетрадиційних проявів людської сексуальності» служити «аргумент від прогресу». Мовляв, з часів написання Біблії минуло багато віків, людство просунулося далеко вперед, і нам пора позбутися етичних норм, що втратили свою актуальність: нові реалії вимагають нових підходів.

Не будемо заглиблюватися в те, наскільки ця теза сумісна з іншою, другою за популярністю, — що, мовляв, «це» ж цілком природно і, задавши мету, можна виявити аналогії гомосексуальної поведінки у тваринному світі. Таке міркування наводить на думку не про прогрес, а про деградацію людства до тваринного стану.

Аргумент цей від початку неправдивий і отримав поширення внаслідок нерозуміння або навмисного бажання заплутати громадськість. Святе Писання попереджує: «Що було, воно й буде, і що робилося, буде робитись воно, — і немає нічого нового під сонцем!.. Буває таке, що про нього говорять: «Дивись — це нове!». Та воно вже було від віків, що було перед нами! Нема згадки про перше, а також про наступне, що буде, — про них згадки не буде між тими, що будуть потому...» (Екл. 1:9-11).

Всевишній послав Своему народові Тору на дорозі в землю ханаанську, де провітав гомосексуалізм (див. 3 М. 18:24). А рання Церква поширювала Євангеліє в греко-римській культурі, де це явище було не лише буденним, а й похвальним. Майже кожний чоловік мав гомосексуальний досвід. Для патрициїв було нормально мати «улюбленого» хлопчика, що всюди їх супроводжував. Навіть Платон вважав такі стосунки піднесеними, духовними і соціально корисними.

Саме в цьому культурно-історичному контексті і несли Добру Новину учні Христа. Апостольська проповідь була звернена до суспільства, де гомосексуалізм був поширений значно більшою мірою, ніж сьогодні. Отож ідея, що біблійні автори були необізнані в цьому питанні, м'яко кажучи, не відповідає реальності.

Щоправда, у Біблії, як і в інших античних літературі, немає таких слів, як «гомосексуальний», «гетеросексуальний», «сексуальна орієнтація» тощо. Це винахід нового часу. Попри значне поширення, гомосексуальні відносини не визнавалися природними.

Нині зазвичай гомосексуалізм вважається наслідком генетичної схильності, проблем виховання, гормональних порушень, розпущеності тощо. Різні дослідники роблять акцент на різних можливих причинах залежно від власних упереджень в цьому питанні. І найімовірніше, кожна з цих причин наявна в тому чи іншому випадку.

Початковий задум

Коли знавці Писання запитали Ісуса про межі непопушності шлюбу, Він задав їм зустрічне питання: «Чи ви не читали, що Той, Хто створив споконвіку людей, «створив їх чоловіком і жінкою?». І сказав: «Покине тому чоловік батька й матір, і пристане до дружини своєї, — і стануть обоє вони одним тілом», тому то немає вже двох, але одне тіло. Тож, що Бог спарував, — людина нехай не розлучає!» (Мт. 19:4-6).

Цим Спаситель нагадав їм про початковий задум Творця щодо шлюбного заповіді. Із тексту можна виділити три принципові складові первинних шлюбних відносин: єдність; союз між чоловіком і жінкою; союз на все життя.

Шлюбний завіт первинний щодо будь-яких суспільних інститутів. Він встановлений ще до виникнення церков, держав, урядів, судів, парламентів, навчальних закладів тощо. І тому жодна з цих структур не має права переробляти його. Шлюбний завіт є частиною ширшого завіту, який Творець спочатку уклав зі всім людством, — так званого Адамового завіту.

Завіт Бога з Адамом складався з трьох заповідей. Людям було призначено: панувати над всім творінням; плодитися, розмножуватися і наповнювати землю; виконувати Божу волю (не грішити).

Але, як відомо, людина не послушалася Творця і, повіривши сатані, позбулася влади над творінням. Отож першу заповідь — «панувати» — ми тепер можемо виконувати лише незначною мірою незалежно від своєї «сексуальної орієнтації».

Другу заповідь — «плодитися і розмножуватися» — гетеросексуали ще певною мірою виконують, а гомосексуалісти не виконують її зовсім.

Щодо третьої заповіді — «не грішити» — то на це не здатний жоден з нас, як би ми себе не ідентифікували. Апостол Павло так пише про це: «Знаю бо, що не живе в мені, щобто в тілі моїм, добре; бо бажання лежить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу. Бо не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню. Коли ж я роблю те, чого не хочу, то вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені. Тож знаходжу закон, коли хочу робити добро, — що зло лежить у мені. Бо маю задоволення в Законі Божому за внутрішнім чоловіком, та бачу інший закон у членах своїх, що воює проти закону мого розуму, і полонить мене законом гріховним, що знаходиться в членах моїх. Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?» (Рим. 7:18-24).

А Іван додає: «Коли ж кажемо, що не маємо гріха, то себе обманюємо, і немає в нас правди!» (1 Ів. 1:8).

Тому всі ми вельми далекі від того, якими нам призначено бути.

Свідчення Писання

«Содомія» — один із термінів, найбільше пов'язаних в нашій свідомості з мужолозством. А чи справді ви-

правдана така асоціація? Глянемо, про що говорить біблійний текст: «І прибули обидва Анголи до Содому наввечір, а Лот сидів у брамі содомській. І побачив Лот, і встав їм назустріч, і вклонився обличчям до землі, та й промовив: «Ось, панове мої, зайдіть до дому вашого раба, і переночуйте, і помийте ноги свої, а рано встанете й підете на дорогу свою». А вони відказали: «Ні, бо будемо ми ночувати на вулиці». А він сильно на них налягав, і вони до нього з дороги зійшли, і ввійшли до дому його. І вчинив він для них прийняття, і напик прісного — і їли вони. Ще вони не полягали, а люди того міста, люди Содому — від малого аж до старого, увесь народ звідусюди оточили той дім. І вони закричали до Лота, і сказали йому: «Де ті мужи, що ночі цієї до тебе прийшли? Виведи їх до нас, щоб нам їх пізнати!» (1 М. 19:1-5).

Як бачимо, мова йде про замах на групове зґвалтування двох ангелів. Щонайменше цей текст немає ніякого відношення до статевих контактів за взаємною згодою. Але найпринциповіше тут те, що про гомосексуальні схильності жителів Содому ми можемо судити лише з побічних даних. А рабинська традиція забороняє осуджувати будь-що, якщо тому нема безпосередніх свідчень. Старозаповітний пророк так пише про моральний занепад в місті: «Ось оце була провина твоєї сестри Содоми: пиха, ситість їжі та преспокійний спокій були в неї та в її дочок, а руки вбогого та бідного вона не зміцняла» (Єз. 16:49).

Новий же Заповіт говорить про причини Божої кари, що спала на місто, так: «Як Содом і Гоморра та міста коло них, що таким самим способом чинили перелюб та ходили за іншим тілом, понесли кару вічного огню, і поставлені в приклад...» (Юд. 1:7). «Інше тіло» в оригіналі — *sarkos heteras*, «тіло іншого роду» (мається на увазі ангели). Отож содомляни, виявляється, — гіпергетеросексуали!

Єдину безпосередню старозаповітну вказівку про гомосексуалізм знаходимо в Книзі Левит: «А з чоловіком не будеш лежати як з жінкою, — гідота воно!.. А хто лежатиме з чоловіком як із жінкою, — гідоту вчинили обоє вони, — будуть конче забиті, кров їхня на них!» (3 М. 18:22, 20:13).

У Новому Заповіті гомосексуалізм безпосередньо згадується тричі. Причому всі три рази — в апостола Павла. Ось найрадикальніше з його тверджень: «Хіба ви не знаєте, що неправедні не впадують Божого Царства? Не обманюйте себе: ні розпущеники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолобці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижаки — Царства Божого не впадують вони! І такими були дехто з вас, але ви обмилися, але осяятилися, але виправдалися Іменем Господа Ісуса Христа й Духом нашого Бога» (1 Кор. 6:9-11).

На три аспекти цього твердження варто звернути особливу увагу: гомосексуалізм не виділяється якимось особливим чином серед інших гріхів — таких, як, зокрема, п'янство чи злосливість. Усі перераховані групи людей належать до однієї категорії — «неправедні». Далі: всі неправедні Царства Божого не впадують. І ще: дехто з вас (тих, хто впадає у Царство Боже!) також були такими, але оправдалися в Ісусі Христі.

Таким чином, вирок про відлучення від Царства не є остаточним. Христос дає вихід із рабства гріха і визволяє від прокляття Закону.

В іншому Посланні апостол пише: «Закон не покладений для праведного, але для беззаконних та для неслухняних, нечестивих і грішників, безбожних та нечистих, для зневажників батька та зневажників матері, для душогубців, розпущеників, мужоложників, розбійників, неправдомовців, кривоприсяжників і для всього іншого, що противне здоровій науці» (1 Тим. 1:9-10).

Найдетальніше Павло говорить про гомосексуалізм на початку Послання до римлян: «... бо, пізнавши Бога, не прославляли Його, як Бога, і не дякували, але знікчемнили своїми думками, і запаморочилось нерозумне їхнє серце. Називаючи себе мудрими, вони потупіли, і славу нетлінного Бога змінили на подобу образу тлінної людини, і птахів, і чотириногих, і гадів. Тому то й видав їх Бог у пожадливість їхніх сердець на нечистоту, щоб вони самі знеславляли тіла свої. Вони Божу правду замінили на неправду, і честь віддавали, і служили створінню більш, як Творцеві, що благословенний навіки, амінь. Через це Бог їх видав на пожадливість ганебну, бо їхні жінки замінили природне єднання на протиприродне. Так само й чоловіки, позоставивши природне єднання з жінкою статтю, розпалилися своєю пожадливістю один до одного, і чоловіки з чоловіками сором чинили, і вони прийняли в собі відплату, відповідну їхньому блудові» (Рим. 1:21-27).

Наведений уривок також дозволяє нам зробити

ряд серйозних богословських висновків. По-перше, цей текст описує не індивідуальний досвід грішника (мовляв, опустився, опоганився — отримав покарання), а стан всього людства в цілому.

Друге: ганебні пожадливості — суть результату Божого гніву, а не причина його. Клайв Льюїс сформулював це наступним чином: є два типи людей; ті, хто говорить Богові: «Хай буде воля Твоя», і ті, кому говорить Бог: «Що ж, хай буде по-твоєму».

Наступне: окремі прогріхи — це лише симптоми. А діагноз — гріх: «... бо пізнавши Бога, не прославляли Його, як Бога, і не дякували». Гомосексуалізм наводиться тут в якості наочного приладу того, як нечестиві «самі знеславляли тіла свої».

І нарешті, згідно з Законом, віруючі варті такого ж осуду. Коли читає, добравшись до кінця першого розділу (Рим. 1:29-32), вже готовий проголосити: «Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди: здирщики, неправедні, перелюбні» (Лк. 18:11), Павло завдає нищівного удару: «Ось тому безправданна ти. кожний чоловіче, що судиш, бо в чому осуджуєш іншого, сам себе осуджуєш, бо чиниш те саме, що судиш» (Рим. 2:1).

Не відсутність гріхів дає виправдання віруючим, а благодать Божа, отримана через віру в Сина Його: «Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то — дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8-9).

Суспільство

Тепер, проаналізувавши все, що говорить про предмет нашого дослідження Писання, а також пам'ятаючи, що, згідно з Біблією, громадські влади існують «для карання злочинців та для похвали добродійників» (1 Петр. 2:14), можна дати обґрунтовані відповіді на питання, які задають відносно гомосексуалізму в суспільстві.

Чи повинна влада захищати громадянські права гомосексуалістів? Безумовно — так. Усі громадяни повинні володіти рівними правами, і обов'язок влади — забезпечувати це.

Чи повинна влада обмежувати громадянські права гомосексуалістів? Безумовно — ні. Бо, знову ж таки, усі громадяни повинні володіти рівними правами, і обов'язок влади — забезпечувати це.

Чи повинна влада надавати якісь особливі права гомосексуалістам? Ні. З тієї самої причини: усі громадяни повинні володіти рівними правами, і обов'язок влади — забезпечувати це.

Чи повинна влада переслідувати гомосексуалістів? Таке питання некоректне і виключає можливість однозначної відповіді, вимагаючи уточнення. Влада не має права переслідувати нікого з законослухняних громадян. Якщо ж має місце порушення закону (наприклад, спокующих малопілітних, негідна поведінка в громадському місці, порушення громадського порядку тощо), винних необхідно переслідувати за законом, незважаючи на належність до будь-якої соціальної групи і способу самоідентифікації.

Чи повинна влада заохочувати гомосексуальну поведінку? Однозначно — ні. Влада повинна заохочувати здоровий спосіб життя, а віднести до такого гомосексуалізм аж ніяк не можна. Для гомосексуалізму характерний цілий ряд медичних проблем: скорочення середньої тривалості життя на 25-30 років, хронічні (потенційно фатальні) захворювання печінки, фатальні порушення діяльності імунної системи, багато кишкових та інфекційних захворювань, часті випадки суїциду і т. д. Наш організм просто не призначений для таких відносин — вони не були закладені в конструктивний план нашим Дизайнером. Гомосексуальну поведінку ніяк не можна асоціювати зі здоровим способом життя. Тому суспільство має заохочувати програми і ініціативи, що допомагають гомосексуалістам, які визнають проблему, з цією проблемою справлятися, якою би не була її причина — чи то генетична схильність, чи функціональні розлади або проблеми дитинства, залежність, розпуста (нездатність контролювати свої пожадливості) і т. д. І суспільство, і Церква накопичили багатий досвід допомоги групам ризику.

Церква

Чи місце гомосексуалістам в церкві? Однозначно — так. Церква — це зібрання грішників. Наше завдання — не виганяти грішників з церкви, а закликати їх, роблячи церкву найкращим місцем для них. Щоб кожен знав, що його тут чекають і завжди будуть йому раді, як чекає і радіє кожному, хто приходить до Нього, Христос — «приятель митників і грішників» (Мт. 11:19), чи віддав за них Своє життя.

Чи можуть гомосексуалісти, що навернулися до Христа, продовжувати гомосексуальну практику?

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Безумовно — ні: «Хто в Христі, той створіння нове» (2 Кор. 5:17), «Не засуджую я Й тебе. Іди собі, але більше не гріши!» (Ів. 8:11), — говорить Ісус.

Як же бути тому, хто, прийшовши до Христа і визнаючи свою проблему, не в змозі перебороти гомосексуальний потяг. Він повинен берегти себе в чистоті. Світ обманює нас, стверджуючи, що єдина альтернатива шлюбу — блуд. Христос же вчить, що єдина альтернатива шлюбу — обітниця безшлюбності. «Це слово вміщують не всі, але ті, кому дано. Бо бувають скопці, що з утроби ще матерньої народилися так; є й скопці, що їх люди оскопили, і є скопці, що самі оскопили себе ради Царства Небесного. Хто може вмістити, — нехай вмістить» (Мт. 19:11-12).

Чи повинна Церква визнавати громадянські права гомосексуалістів? Звичайно. У суспільстві Церква виконує пророчу функцію, виступає в ролі морального арбітра між грішниками і владою. Її завдання — закликати грішників до каяття, а владу — до милості і справедливості.

Чи повинна церква благословляти гомосексуальні шлюби? Однозначно — ні.

Слід також розуміти, що існують різні види шлюбних відносин, які можуть включати різні аспекти: духовний, фізичний, правовий, майновий.

Шлюбний завіт — єдиний вид шлюбних відносин, який відповідає початковому Божому задуму. Він включає в себе всі чотири вказані аспекти: і духовний, і фізичний, і правовий, і майновий.

Громадянський шлюб (реєстрація шлюбу в державних органах — не плутати зі співжиттям!) включає тільки три з цих аспектів: фізичний, правовий і майновий. Громадянський союз зводиться лише до правових та майнових відносин, відносячи фізичну складову до сфери приватного життя (саме в цій формі реєструються сьогодні гомосексуальні відносини в багатьох країнах).

У разі співжиття незаперечною є лише фізична складова; правові і майнові конфлікти вирішуються в окремому порядку через суд. Блуд виключає будь-які аспекти шлюбних відносин, окрім фізичного.

Обітниця безшлюбності має тільки духовну складову.

З усіх вказаних аспектів шлюбних відносин до юрисдикції Церкви належить лише духовний. Тому Церква благословляє лише ті з них, які мають цю складову, тобто тільки шлюбний заповіт (єдність між чоловіком і жінкою на все життя) і обітницю безшлюбності.

Чи може Церква рукопокладати гомосексуалістів на служіння? Біблія детально описує кваліфікаційні вимоги до служителів Христових: «А єпископ має бути бездоганний, муж однієї дружини, тверезий, невинний, чесний, гостинний до приходнів, здібний навчати, не п'яниця, не заводіяка, але тихий, несарварливий, не срібллюбчець, щоб добре являти власним домом, що має дітей у слухняності з повною чесністю, — бо хто власним домом рядити не вміє, як він зможе пильнувати про Божу Церкву? Не новонавернений, щоб він не запишався і не впав у ворожий осуд. Треба, щоб мав він і добре засвідчення від чужинців, щоб не впасти в догану та в сітку диявольську. Так само дячники мають бути поважні, не двомовні, не багато віддані вини, не соромно захланні, такі, що мають таємницю віри при чистім сумлінні. Отже, і вони нехай перш випробовуються, а потому хай служать, якщо будуть бездоганні» (1 Тим. 3:2-10).

Відкуплене Тіло

Вкрай важливо розуміти: у боротьбі Церкви проти гріха вона — не противник грішника, а союзник. Церква — це спільнота відкуплених грішників, що продовжують страждати разом зі всім створінням: «Бо я думаю, що страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з'явитися в нас. Бо чекання створіння очікує з'явлення синів Божих, бо створіння покорилось марноті не добровільно, але через того, хто скорив його, в надії, що й саме створіння визволиться від неволі тління на волю слави синів Божих. Бо знаємо, що все створіння разом зітхає й разом мучиться аж досі. Але не тільки воно, але й ми самі, маючи зачаток Духа, і ми самі в собі зітхаємо, очікуючи синівства, відкуплення нашого тіла. Надією бо ми спаслися. Надія ж, коли бачить, не є надія, бо хто що бачить, чому б того й надіявся? А коли сподіваємось, чого не бачимо, то очікуємо того з терпеливістю» (Рим. 8:18-25).

Коли ми втрачаємо мету і замість допомоги грішникам в боротьбі з гріхом починаємо виганяти самих грішників, ми уподібнюємося до тих, про кого Христос сказав: «До кого ж цей рід прирівняю? До хлоп'ят він подібний, що на ринку сидять та вигукують іншим, і кажуть: «Ми вам грали, а ви не танцювали, ми співали вам жалібно, та не плакали ви»... Бо прийшов був Іван, і ми не їв і не пив, вони ж кажуть: «Він демона має». Прийшов же Син Людський, що їсть і п'є, вони ж кажуть: «Чоловік ось, ласун і п'яниця, Він приятель митників і грішників». І виправдалася мудрість своїми ділами» (Мт. 11:16-19).

Апостол вигукує: «Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті? Дякую Богові через Ісуса Христа, Господа нашого» (Рим. 7:24-25).

Ми нітрохи не кращі за грішників цього світу. Але, розпізнавши недугу, ми не лише знаходимо Джерело зцілення, а й самі стаємо агентами зцілення — відкупленим Тілом Христовим. Церква ставить світові єдино правильний діагноз — гріх. Церква признає світові єдино ефективний лік — Христос.

Сергій Головін.

Кім Девіс: БУНТ СОВІСТІ В ЦАРСТВІ ПОДВІЙНИХ СТАНДАРТІВ

Повертаючись до теми

Християнку у США присудили до тюремного ув'язнення за те, що вона відмовилася діяти проти своєї совісті, – за чесність перед Богом і самою собою.

Хоча деякі кандидати на пост президента США заявили про свою підтримку діям жінки, ліберальні ЗМІ відгукуються про неї з осудом і навіть ненавистю, згадують її минуле до навернення до віри і Бога і ображають, як тільки можуть.

Виконавча влада США заарештувала Кім Девіс, головного клерка загсу в штаті Кентуккі, і привела вирок у виконання, ув'язнивши її в казематі, призначеному для злочинців. Її вина полягає в тому, що вона відмовилася видавати парі гомосексуалістів свідоцтво про реєстрацію «шлюбу».

Ордер на її утримання під вартою не передбачає права на звільнення під заставу чи на підписку про невиїзд. Для порівняння, серійний кілер Джефрі Дахмер був відпущений під заставу до суду, Альберт ДеСалво («Бостонський вбивця») також був відпущений під заставу до суду, Джон Вейн Гасі («Чиказький вбивця»), знову ж таки, був відпущений під заставу до суду. Християнці Кім Девіс такого права не дали.

Кім пропрацювала 27 років заступником головного клерка загсу штату Кентуккі. 2014 року загальним голосуванням її обрали головним клерком загсу.

Головного клерка в штаті вибирають на чотири роки, тож Кім обійматиме цю посаду по 2019 рік, попри перебування в тюрмі. Зняти її з посади може тільки місцевий парламент через процедуру імпичменту.

Почалася ця історія 26 червня, коли Верховний Суд США виніс революційне рішення. П'ять із дев'яти суддів вирішили звершити «ліберальну революцію» і нав'язати на всю американську націю одностатеві «шлюби» через нову інтерпретацію конституції США, постановивши, що будь-які обмеження шлюбу союзом чоловіка і жінки у всіх 50 штатах США вважатимуться неконституційними. Іншими словами, заборонено вважати шлюб союзом винятково між чоловіком і жінкою. А саме така інтерпретація існувала від створення конституції і формувала одну з основ суспільного життя США.

Далеко не всі погодилися з таким поворотом справ. Кім одразу зрозуміла, що скандальне рішення суду може стати серйозною перешкодою для її совісті, адже видача ліцензій на шлюб для гомосексуалістів з її іменем і підписом йде не лише проти її совісті і християнських переконань, а й проти самої конституції, у вірності якій вона присягала при вступі на держслужбу. Тому Кім відмовилася видати шлюбну ліцензію гомосексуалістам. Адвокати позивачів пропонували судові відпустити Кім, якщо вона перестане порушувати закон і буде реєструвати одностатеві «шлюби». Суддя погодився на такий компроміс, але Кім від нього відмовилася.

«Я все зважила, і я готова йти в тюрму», – сказала вона в інтерв'ю. – Справа не в геях чи лесбійках. Справа в тому, що потрібно дотримуватися Закону Божого. Легко говорити про свою віру, а спробуйте поводитися так, як велить поводитися віра. Я дуже

тверда у своїй вірі. Я не залишаю совість і душу в автомобілі, перш ніж почати роботу. І не роблю вигляд, що я не така, яка є. У мене який вибір: або стояти на своєму, або піти у відставку. Якщо я піду, то зраджу Слово Боже. Мені не потрібна слава, я не хочу бути якимось символом страждань за віру. Просто так вишло, що Господь вибрав мене бути в цей час в цьому місці. Я нічим не відрізняюся від інших християн. Нині настав час для мене відстоювати віру, настане він й для інших», – сказала Кім.

Суд міг присудити Кім до грошового штрафу чи якогось іншого адміністративного покарання. Однак він вирішив чинити найжорстокішим чином і відправити її за ґрати. Парадокс у тому, що Кім діяла згідно зі своєю обіцянкою дотримуватися конституції, яку вона давала, коли її обирали на посаду головного клерка. Тієї самої конституції, яка ґрунтується на єврейсько-християнських принципах і появилась як інструмент захисту тих, хто втік від релігійних переслідувань в Старому світі. Ця конституція породила знамениту Першу поправку для свободи віросповідання в Америці, а також конституцію самого штату Кентуккі і закон Кентуккі про релігійну свободу.

Спікер адміністрації президента Обама Джон Ернест прокоментував рішення суду ув'язнити Кім в тюрму так: «Успіх нашої демократії залежить від диктатури закону, і жодний державний чиновник не стоїть вище диктатури закону».

Подвійні стандарти в цьому питанні, м'яко кажучи, дивують. 2004 року мер Сан-Франциско Гавін Ньюсон наказав міським чиновникам видавати гомосексуалістам ліцензії на шлюб, відверто порушуючи державні закони штату Каліфорнія.

Того ж 2004 року мер Нью-Палтс Джейсон Вест наказав міським чиновникам видавати шлюбні ліцензії гомосексуалістам, відверто порушуючи державні закони штату Нью-Йорк.

У 2010 році генеральний прокурор Джеррі Браун ухилився від виконання своїх функцій щодо позову, поданого гомосексуалістами проти шлюбного закону штату Каліфорнія. Цей закон чітко проголошував, що законну силу має виключно шлюб між чоловіком і жінкою. Робота прокурора полягала в тому, що він був зобов'язаний (!) представляти інтереси штату Каліфорнія у всіх юридичних позовах і захищати закони цього штату, незалежно від своєї власної думки. Генеральний прокурор відмовився виконувати свої обов'язки і цим відверто порушив державні закони штату Каліфорнія.

Цей список можна продовжувати. Нетяжко здогадатися, що жоден з державних чиновників не був заарештований. Схоже, що сакральний принцип диктатури закону застосовується лише щодо тих, хто діє всупереч так званім ліберальним цінностям. Але коли самі ліберали порушують закон, цей принцип з тріском вилітає у вікно.

На суді Кім сказала: «Я зважила ціну свого рішення. Тільки завдяки Богові, Його благодаті і силі я зараз стою і на моєму обличчі усмішка. Усі шлюбні ліцензії виходять з мого офісу владою, яку дала мені держава. Я не можу бути частиною цього. Якщо Слово Боже не варте того, щоб за нього боротися, тоді я не знаю нічого іншого, за що боротися варто. Ми служимо живому Богові. Він знає точно, де я перебуваю, і знаю, що Його рука на мені і на Його народі. Він все тримає у Своїй владі».

НХС.

ПОЧНІТЬ ДЕНЬ БЕЗ СМАРТФОНА

Сьогодні наші телефони «йдуть» з нами всюди, куди б ми не йшли. Багато з нас навіть сплять зі своїми телефонами. І найперше, що ми робимо вранці, ледь розплющивши очі, – перевіряємо пошту і соціальні мережі.

У дослідженні серед восьми тисяч опитаних читачів Desiring God.org, більше половини (54%) зізналися, що беруть до рук телефон практично відразу після пробудження.

Нам не потрібно докладати особливих зусиль, щоб відкрити Facebook, але ми повинні дисциплінувати себе, щоб проводити час з Богом. І в цьому сенсі має рацію пастор Джон Пайпер, коли говорить: «Мені треба спасатися щоранку, тому що як тільки я прокидаюся, диявол вже сидить поруч зі мною».

Те, на чому ми концентруємося вранці, формує весь наш день. Чому ми так поспішаємо у Facebook, ледь розплющивши очі, і не квалімося провести час з Богом, читаючи Писання і молячись? Як можна дисциплінувати себе в цьому питанні?

Ми покликані любити Бога всім своїм серцем, душею, розумом і силою з раннього ранку. І ми також повинні бути готовими любити своїх ближніх, як самих себе (Мт. 22:37-40).

Мало хто з нас прокидається вранці з душею, готовою любити Бога і ближніх. Тому що це вимагає деякого налаштування за допомогою Слова Божого і молитви.

Ось шість причин, чому багато з нас відчувають цю внутрішню залежність від своїх телефонів. Перші три – це причини насолоди, а решта – причини уникнення.

Причина перша – насолода новизни.

Нам подобається дізнаватися про новини у світі і в житті наших друзів. Що сталося в світі з того часу, як ми останній раз читали (дивилися) новини? Якщо ми опиняємося в числі перших, хто це знає, нам не треба буде смиренно слухати когось, хто розповість нам щось розумне і те, що інші вже знають.

Дізнавшись новини першими, ми виступаємо в ролі інформатора, а не необізнаного, якого треба просвітити, тому що він виявився не досить розумним, щоб дізнатися про це раніше із соціальних мереж.

Причина друга – насолода егоїзму.

Що люди кажуть про нас в соціальних мережах? Хто залишив коментар до нашого посту, хто «лайкнув» нас і слідкує за нашою стрічкою новин? У нашому грішному стані є особлива насолода від причетності до будь-чого. Деякі з нас слабкі, вразливі, тенденції не впевнені, тому будь-яка, навіть найменша згадка про нас дозволяє почуватися краще. Це ніби хтось поцінував нас.

Причина третя – насолода розваги.

В Інтернеті міститься величезна кількість захоплюючих, шалених, химерних, дивовижних, вражаючих, привабливих і кумедних картинок, цитат, відео, історій і посилань. Багато з нас відчувають буквально залежність від чогось надзвичайного, екстраординарного і гідного подиву.

Саме ці три причини змушують нас вранці хапатися за телефони.

Але це ще не все. Наступні три причини змушують нас уникати чогось, з чим ми стикалися не хочемо.

Причина четверта – втеча від нудьги.

Ми прокидаємося – і день, що починається, здається таким нудним. Нема нічого захоплюючого на початку дня, і нам доводиться докладати зусиль, щоб «зігнати» себе з ліжка.

Людська душа ненавидить вакуум. І якщо перед нами немає нічого істотного, позитивного і обнадійливого, щоб заповнити порожнечу в душі, ми використовуємо телефони, щоб уникнути цієї нудьги.

Причина п'ята – уникнення відповідальності.

У кожного з нас є певна роль: батько, мати, начальник, підлеглий тощо. Є й обов'язки, які ми повинні виконувати щодня, і вони нелегкі. Фінанси тримають нас. Ми повинні приймати рішення щодо дітей, помішкань, грошей і сотні інших різних речей. Життя переповнене обов'язками, ми відчуваємо на собі їх тягар, засинаємо з почуттям страху чи образи через те, що люди поклали на нас цей важкий тягар відповідальності. День не здається нам таким вже і привабливим, і ми хочемо уникнути цього тягаря хоч би на 5-10 хвилин. І телефон допомагає нам зробити це.

Причина шоста – уникнення труднощів.

Якщо ви переживаєте не тільки нудьгу, тягар відповідальності, а й серйозні конфлікти або боретесь з хворобою, переживаєте зраду з боку друзів чи відчуваєте сильний біль. Так хочеться ще хоч на хвилину залишитися в ліжку. І телефон – це ваше спасіння.

Але уявімо, що вранці ви взяли до рук телефон – і перша новина, яку ви прочитали, – жахлива. Або

ж побачили в'їдливий коментарі на вашій сторінці в соціальній мережі, які залишив хтось пізно вночі. Або ви потратили п'ять хвилин вранці, намагаючись відтягнути момент, коли доведеться взяти відповідальність, яку несе вам цей новий день. І все одно вас здолав кепський настрій. То що вам це дало?

Що нам справді потрібно вранці, – то це бути наповненим Святим Духом. Нам потрібно те, що дасть бажання прославляти Христа в буденних, повсякденних ділах. Нам потрібна сила, щоб зустріти будь-який виклик цього дня. Нам потрібно те, що дасть нам радість і бажання ставитися до інших краще, ніж до себе, і прямувати до справжньої величч, служачи іншим (Мт. 20:26-28).

Тому добрим початком дня було б читання і роздумування над Псалмами. «Ти слухаєш, Господи, ранком мій голос, – ранком молитися буду до Тебе та буду чекати...» (Пс. 5:4).

Хай молитва буде першим, що сходить з вашого язика, коли ви, прокинувшись, ще лежите в ліжку: «Господи, я люблю Тебе. Я потребую Тебе. Допоможи мені, Господи». Нехай ці слова будуть першими, що сходять з вашого язика вранці.

«Об'яви мені вранці Своє милосердя, бо на Тебе надіюсь, повідом Ти мене про дорогу, якою я маю ходити, бо до Тебе підношу я душу свою!» (Пс. 143:8).

«Насити нас уранці Своїм милосердям, і ми будемо співати й радіти по всі наші дні!» (Пс. 90:14).

«Мої очі сторожкі нічні випереджують, щоб про слово Твоє розмовляти» (Пс. 119:148).

«Які дорогі мені стали думки Твої, Боже, як побільшилося їх число, – перелічую їх, – численніші вони від піску! Як пробуджуюся, – то я ще з Тобою» (Пс. 139:17-18).

Перед тим як лягти спати, прийміть рішення і складіть план звільнення від того, що руйнує потенціал вашого ранку.

ЧОМУ В АРИЗОНІ КАКТУСИ РОСТУТЬ ВЕЛИКИМИ

Листівку з кактусами на автомобілі я купив десять років тому в аеропорту міста Фенікса, штат Аризона. Взагалі-то, я летів в інше місто, але літак чомусь зробив посадку тут. Ще з ілюмінатора я побачив кактуси, заввишки метрів з десять. Це було неймовірно! Я ніколи в житті не бачив таких великих кактусів!

Я стояв в аеропорту, витріщившись на ці величезні диво-рослини через вікно. Потім пішов в сувенірну крамницю за листівками, щоб поділитися з друзями чудом, яке я побачив.

Я бачив кактуси і до цього, один навіть ріс у мене один вдома, у вазоні, і виріс сантиметрів з десять заввишки. Я вважав його великим!

То в чому ж річ? Чому в нас кактуси у вазонах, а в Аризоні – великі і на вулиці? Хто з вас не хотів би мати у себе на подвір'ї кактус заввишки з 15 метрів, сусідам на подивування?

Якось я розмовляв з одним своїм знайомим про його поїздки в ПАР. Він розповів цікаву історію. В одному домі господарі показали йому дорожочинний вазон. Там росла берізка, сантиметрів з 15-20 заввишки.

– Глянь, яке велике в нас біле дерево! – з гордістю сказали господарі.

– Та ви, напевне, жартуєте, – відповів мій знайомий. – У нас берези по 15-20 метрів, а не сантиметрів ростуть!

А в Африці це декоративний вазон, там березових лісів нема (і соку, відповідно).

Виявляється, вся справа в атмосфері або кліматі. Кактус має потенціал вирости високим, але для цього потрібне місце, яке б сприяло його росту. Якщо потенційний кактус весь час житиме у нас у вазоні, він ніколи не досягне свого потенціалу, як би про нього не дбали.

Так само й з людиною. Людина може володіти величезним потенціалом, але якщо вона перебуває в неправильному оточенні, вона не виросте вище лімітів. Не може береза вирости великою в Африці.

Якщо ми хочемо виконати Боже покликання у своєму житті і реалізувати потенціал, який нам дав Бог, ми повинні бути оточені правильною атмосферою.

Часто у тому, що людина не реалізується, винне оточення. Але як тільки людина змінить «клімат» навколо себе, усе відразу стане на свої місця.

Ісус завжди створював навколо Себе правильну атмосферу, яка допомагала Йому творити чуда. Прийшовши в дім Яіра, дочка якого помирала, Він вигнав з кімнати всіх, хто насміхався з Нього, залишивши лише батьків і трьох надійних учнів.

Чому? Виявляється, оточення відіграє велику роль. Не з усіма людьми можна ділитися своїми мріями і планами. Іноді ти маєш об'явлення від Бога, але якщо поділитися з неправильно людиною, вона загасить твої мрії своїм невірством.

Не всім так само можна розповідати про свої слабкості і потреби...

Інколи поспілкуєшся з людиною – і ніби вино відчуваєш. А поспілкуєшся з іншою – і настрої піднімається...

Якось до нашої церкви прийшов один чоловік. Поступово він почав реалізувати себе в музиці і лідерстві. У нього був цей потенціал і раніше, але він цього не знав. Будучи невірним, він просто марнував життя. Церква створила відповідну атмосферу навколо нього, і чоловік зрозумів, на що він здатний, він побачив плоди, про які раніше й не здогадувався.

Кожна береза має потенціал стати великим деревом, як і кожний кактус має потенціал вирости величезним. Так само й кожна людина має потенціал досягнути чогось великого, тому що кожна людина – це творіння Боже.

Р. С.

«Іншу притчу подав Він їм, кажучи: Царство Небесне подібне до чоловіка, що посіяв був добре насіння на полі своїм. А коли люди спали, прийшов ворог його, і куколю між пшеницю насіяв, та й пішов. А як виросло збіжжя та кинуло колос, тоді показався і кукуль. І прийшли господареві раби, та й кажуть йому: Пане, чи ж не добре насіння ти сіяв на полі своїм? Звідки ж узався кукуль? А він їм відказав: Чоловік супротивник накоїв оце. А раби відказали йому: Отож, чи не хочеш, щоб пішли ми і його повиполювали? Але він відказав: Ні, щоб, виконуючи той кукуль, ви не вирвали разом із ним і пшеницю. Залишіть, хай разом обоє ростуть аж до жнив; а в жнива накажи я жінцям: Зберіть перше кукуль і його пов'яжуть у снопки, щоб їх попалити; пшеницю ж спровадьте до клуні моєї...»

Тоді відпустив Він народ і додому прийшов. І підійшли Його учні до Нього й сказали: Поясни нам притчу про кукуль польовий. А Він відповів і промовив до них: Хто добре насіння посіяв був, це Син Людський, а кукуль – сини лукавого; а ворог, що всіяв його, – це диявол, жнива – кінець віку, а жінці – Анголи. І як збирають кукуль, і як палять в огні, так буде й наприкінці віку цього. Пошле Людський Син Своїх Анголів, і вони позбирають із Царства Його всі спокиси, і тих, хто чинить беззаконня, і їх повкидають до печі огненної, буде там плач і скрегіт зубів! Тоді праведники, немов сонце, засяють у Царстві свого Отця. Хто має вуха, нехай слухає!» (Мт. 13:24-30, 36-43).

Як і переважна більшість біблійних притч, притча про кукуль дуже проста за змістом. Ісус узав приклад з буденного життя селян, щоб на ньому показати суть Царства Небесного. А от щодо пояснення цієї притчі існує чимало тлумачень. Тут справді, як у тій приказці: скільки людей, стільки й думок.

Варто, однак, звернути увагу на те, що Ісус Христос пояснив кожну

деталь цієї історії в бесіді з учнями: Той, хто посіяв насіння, – Божий Син, поле – світ, добре насіння – віруючі люди (сини Божі), кукуль – сини диявола, ворог, що посіяв цей кукуль, – сам диявол, жнива – кінець світу, а жінці – ангели.

Це пояснення допомагає нам чітко побачити загальну духовну картину того, у якому стані перебуває світ і яке місце в ньому посідають громадяни Царства Небесного.

Отже, Бог через Сина Свого Ісуса Христа сіє у світі добре насіння християнського вчення, Добру Новину. Якщо це насіння потрапляє на добрий ґрунт людського серця (дивись притчу про сіяча), воно приносить добрий врожай, тим самим прираховуючи таку людину до громадянства Царства Небесного.

Але диявол також сіє своє погане насіння серед людей світу, яке проростає у вигляді всіляких гріхів, моральних та карних злочинів. Ось тут притча про кукуль відповідає на поширене запитання: чому Бог терпить зло та неправду, яка панує у світі? Чому Він не карає злочинців за їхні злі вчинки? Відповідь проста: Він не хоче, щоб під час цього суду постраждали сини Царства Божого.

Ми повинні розуміти, що притча – це лише алегорія, і не завжди всі її деталі потрібно враховувати: вона здебільшого пояснює якийсь один аспект, акцентуючи увагу на окремій думці. Тому ця притча не заперечує інших місць Слова Божого, де говориться про те, що в багатьох випадках Бог, все-таки, карає грішників ще тут, на землі. У притчі показана загальна картина з точки зору вічності.

Тобто у Творця немає планів винищувати людське суспільство, як це було під час потопу. Покарання чекає нечестивих лише в кінці світу, коли з поля (зі світу) будуть збиратися усі плоди – і добрі, і погані. Лише під час великого суду Сам Господь скаже ангелам розділити світ на дві частини, яким приготована відповідна плата.

З другого боку, ця притча вчить нас, віруючих, бути обачними у судженнях стосовно інших людей. Часто християни здатні критикувати всіх, хто не поділяє їхньої думки, вважаючи їх за єретиків, за кукуль. Якщо Бог до певного часу не дозволяє «виполювати» зло у світі навіть Своїм ангелам, то чи маємо на це право ми? Не завжди ми здатні розрізнити, де пшениця, а де – зілля, бо багато тлумачів Біблії вважають, що тут йдеться про рослину, яка дуже схожа на пшеницю і яку можна відрізнити тільки ближче до жнив.

По-друге, наше «висмикування» кукуль може завдати шкоди і самій пшениці. Наше завдання – принести побільше доброго плоду, щоб, як хороше насіння, потрапити у Царство Небесне. А суд – це право Творця.

Юрій Вавринюк.

«Я БУДУ З НИМ У БІДІ»

Наприкінці серпня цього року близько 40 сестер з церкви Святої Трійці з непростими долями – когось покинув чоловік, а хтось так і не вийшов заміж – мали чудову можливість провести день відпочинку на березі Західного Бугу на території табору «Прикордонник».

«Я буду з ним у біді» – саме ці слова з 90-го псалма стали темою та лейтмотивом сестринської зустрічі. Із вступним словом до сестер звернувся старший пастор церкви Володимир Грицак. Він нагадав слова апостола Павла: «Дивіться-бо, браття, на ваших покликаних, що небагато хто шляхетні, небагато хто мудрі за тілом, небагато хто сильні, небагато хто шляхетні. Але Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити мудрих, і немічне світу Бог вибрав, щоб засоромити сильне, і простих світу, і погорджених, і незначних вибрав Бог, щоб значне знівечити...» (1 Кор. 1:26-27). Хоч різні обставини і труднощі, біди і недолі зустрічаються нам на життєвому шляху, але Бог може втихомирить будь-яку бурю. Перед Голіафом тремтіли усі, і Бог дав перемогу – через Давида. Ізраїльський народ страждав під

владою Єгипту, і Бог дав їм вихід. П'ять хлібів і дві риби – дуже мало в очах людей, але Бог зумів нагодувати цим тисячі людей. Хоч кожен із нас переживає у свій час труднощі, але Бог сильний, щоб допомагати нам.

Далі сестри мали змогу послухати біблійний урок. Тему викладала Ліна Демчук. Вона нагадала, що в кожного – своя біда, і вона може підійти не-

чікувано. Неочікувано для людей, але не для Бога.

Ліна поділилася переживаннями, які у свій час торкнулися її сім'ї. П'ять викиднів, смерть новонародженого сина... І це ще неповний список тих бід, які довелося пережити Демчукам. Але Бог не залишив їх у недолі і допоміг вистояти у тяжкій боротьбі.

Приклад великої біди, допущеної Богом, ми зустрічаємо на сторінках Біблії. Благословення життя богобійного Йова вмиль перетворюється на суцільні втрати, проблеми, біль і страждання. Але Бог контролює ситуацію Йова і після усіх терпінь помножує йому благословення.

У всіх бідах, які нам зустрічаються у житті, наше завдання – залишитися вірними Богу, – переконаний Володимир Вронський, пастор церкви «Спасіння» смт. Жовтневого. Він поділився міркуваннями про те, що спасає нас не початок, а кінець, а старість – це не дитячість, а досвід і мудрість. «Праведний розвіте, наче пальма» (Пс. 91).

Завдання старшого покоління – бути гідним прикладом для наслідування, а не тягарем для молоді, дітей та онуків. «Адже все для вас, щоб благодать, розмножена через багатьох, збагатила подяку на Божу славу» (2 Кор. 4:15).

Після смачного обіду та невеликої перерви сестри мали змогу переглянути сценку-розповідь «Меггі та великі жовті собаки» у виконанні молоді церкви. Розповідь про чудесне Боже спасіння у, здавалося б, безвихідній у людських очах ситуації заохотили присутніх ділитися свідченнями із власного життя.

Володимир Тачинський, пастор Церкви Святої Трійці, закінчив спілкування словами із 107-го псалма: «Дякуйте Господу, добрий-бо Він, бо навіки Його милосердя», закликавши в молитві подякувати Богу за всі Його милості і благословення, які Він посилає для нас.

А наостанок на сестер чекав сюрприз від турботливих братів – солодкий стіл із різноманітними фруктами.

№ 10 (133) Виходить щомісяця
ЖОВТЕНЬ 2015 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726